

1
Eylül

Bugün pencereden dışarıya doğru bakıyordum. Birden babamı eve girerken gördüm. Elinde paketler vardı. Koşarak kapıyı açtım. Çünkü babamı karşılamak çok hoşuma gidiyor. Sonra da ayağına terliklerini verdim. Babam çok mutlu oldu. "Aferin, benim kızıma!"dedi.

Babamın getirdiği paketlerden mis gibi kokular geliyordu.

– Baba bu pakettekiler ne, dedim.

– Hımm... Bugüne özel bir şey! Çünkü bugün kandil. Hem de Miraç Kandili, dedi.

Paketten gelen kokulardan zaten her şeyi anlamıştım.

– Buldum, buldum, dedim. Bunlar kandil simidi. Babam da:

– Evet Büşra, dedi.

Kandil simidini de babamı da çok seviyorum.

Tabi ki kandil simitlerini oturarak yiyorum. Babam susamları yere dökmemen gerektiğini söylüyor.

Biliyor musunuz? Kandil günü kendimi çok mutlu hissediyorum. Büyüklerimin ellerini öpüyorum. Onlar da bana dua ediyorlar.

Allah'ım! Her kandil babam bize kandil simidi getirsin. Çünkü kandil simidini çok seviyorum.

2 Eylül

Artık sonbahar mevsimi gelmiş. Çok sevindim. Pencereden dışarı bakarak "Hoş geldin sonbahar! Ne iyi ettin de geldin." dedim.

Annem sözlerimi duymuş:

– Kiminle konuşuyorsun Büşracığım, dedi.

– Şey... Sonbaharla konuşuyorum. Dün gelmiş de!

Annem güldü:

– Nereden biliyorsun mevsimin değiştiğini, dedi.

– Didem abladan duydum.

– Evet canım doğru duymuşsun. Allah, bize mevsimleri sırayla gönderiyor, dedi. Hepsinin kendine göre özelliği var. Sonbaharda havalar artık yavaş yavaş soğumaya başlıyor. Ağaçların yaprakları bir bir dökülüyor. Tabi ki benim de kış için turşu ve tarhana yapmam gerekiyor, dedi.

Bütün bu konuşmaların ardından ben bir şarkı söyledim:

"Hep sarıdır elbiselerim.
Ben bu rengi pek çok severim.
Sonbaharı cicim pek çok sevdiğim için,
Hep sarıdır elbiselerim."

Allah'ım! Bize çeşit çeşit mevsimler gönderdiğin için Sana şükürler olsun.

3 Eylül

Bizim evin pencereleri demirli. Bugün annem demirlerin önüne minderler yerleştirdi. İki kardeş yan yana oturduk. Hep birlikte dışarıyı seyretmeye başladık. Akşam olmak üzereydi. Babalar yavaş yavaş işlerinden evlerine dönüyordu.

Biz de babamızı bekliyorduk. Annem Ömer'e:

"Gel babası gel, gel, gel..." dedi. Kardeşim de ellerini açıp kapamaya başladı. İkimiz de çok güldük. Daha sonra annem bir tekerleme söyledi:

"İşte benim yuvam,
Sevgi dolu sıcacık.
İçinde var, iki çocuk,
Biri oğlan biri kız,
Gözleri yıldız yıldız.
Ömer babasını özler,
Büşra yolları gözler."

Tam o sırada babam köşe başında göründü. Ömer de sevinçle ellerini birbirine vurdu.

Allah'ım! İyi ki annem, babam ve kardeşim Ömer var!

Bugün ekmek almak için bakkala gittim. Annemin istediklerini unutmamak için hep tekrarlıyordum. "Bir kilo yoğurt, beş yumurta." Tam o sırada Sema teyzeyle karşılaştım:

– Hayırdır, Büşra! Durup durup ne söylüyorsun öyle, dedi.

– Şey... Sema teyze dedim. Annemin istediklerini unutmamam gerekiyor da.

– Anneni dinlediysen unutmazsın. Merak etme, dedi.

Ben de gülerek yoluma devam ettim. Annemin istediği şeyleri bakkaldan aldım.

Apartmana girerken, yerde siyah bir şey gördüm. Eğilip baktım. "Aaa, küçük bir cüzdan!" Onu alarak doğruca anneme gittim. Olanları bir bir anlattım.

Annemle birlikte komşularımıza sormaya başladık.

Sıra Sema teyzelere gelmişti. Sema teyze kapısını açtı. Çok telâşlıydı. Bizi görünce, cüzdanını düşürdüğünü anlattı. Annem gülümseyerek:

– Telâş etme, Semacığım! Büşra cüzdanını apartmanın önünde bulmuş. Biz de sahibini arıyorduk, dedi. Sema teyze cüzdanını bulduğu için, çok sevindi.

Allah'ım! İnşallah bir daha kimsenin cüzdanı kaybolmaz.

5 Eylül

Bu akşam üstü ailece yürüyüşe çıktık. Babam bana elma şekeri aldı. Dışı kıpkırmızı, içi bembeyazdı. Sapının ucunda da bir ayıcık vardı.

Babam, elma şekerini pastaneden aldı. Çünkü açıkta satılan yiyecekler sağlığımıza zararlıymış.

Elma şekerimden birazcık Ömer'e de tattırdım. Kardeşim onu çok beğendi. Elleriyle beni alkışladı.

Yolda giderken yerde bir taş gördük. Babam yerden taşı alarak kenara kaldırdı.

– Niçin böyle yaptın babacığım, dedim.

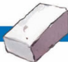
– Birçok kişi yerdeki taşı görmeyip, düşebilir. Bizler başkalarının zarar görmesini istemeyiz değil mi, dedi.

Hem böyle davranırsak Allah'ın sevdiği bir insan olurmuşuz.

Bunları babamdan öğrendiğime çok sevindim.

Artık ne zaman yolda bir taş görsem, alıp onu kenara kaldıracağım.

Allah'ım! Ben de babam gibi başkalarına iyilik yapmak istiyorum.

Bugün annem:

– Anaokuluna gitmek ister misin Büşracığım, dedi.

– Okul mu, dedim.

– Evet tatlım! Anaokulunda birçok şey öğreneceksin. Yeni arkadaşların olacak. Oyunlar oynayacaksın. Ne dersin?

– Ama senden ve Ömer'den ayrı kalacağım, anneciğim!

– Yavrucuğum, akşamları tekrar birlikte olacağız. Cumartesi ve pazar günleri ise zaten beraberiz. Bir düşün istersen, dedi. Biraz düşündüm. Sonra da yerimde zıplayarak:

– Evet, dedim. Zaten okula gitmeyi çok istiyordum.

Annem:

– Bu kararın beni sevindirdi canım! Ne dersin, yarın okul için alışveriş yapalım mı?

– Alışveriş mi? Yaşasın, yaşasın, dedim.

Allah'ım! Okula başlayacağım için çok heyecanlıyım. Yeni yeni şeyler öğrenirken bana yardımcı ol, lütfen!

7 Eylül

Bu sabah erkenden kalktım. Çok heyecanlıydım. Kalbim "küt küt küt." diye atıyordu. Bir yandan da neler alınacağını düşünüyordum. Güzel bir suluk, çanta, bir de ayakkabılar...

Çarşıya çıkmadan önce Ömer'i Sema teyzelere bıraktık. Çünkü annem için çok zor oluyormuş. Anneme:

– Ceren okula gitmeyecek mi, dedim.

– Büşracığım! Ceren senden küçük. O gelecek yıl okula başlayacak.

– Ama ikimizin de boyu aynı anne.

– Bazı insanların boyu uzun olabilir. Ama uygun yaşlarda okula gitmezlerse başarısız olurlar, dedi.

Ben de:

– Tamam anneceğim, dedim.

Sonra da el ele tutuşup yola çıktık.

Çarşılar çok kalabalıktı. Önlükler, çantalar, her yeri kaplamıştı. Annem alışveriş yapılırken:

– Büşracığım! Bu suluklardan hangisini istersin, dedi. Sonra da:

– Tavşanlı bir çanta ister misin, diye sordu. Çok sevindim. Annemin isteklerimi bana sorması ne güzel!

Alışverişimizi, çabuk çabuk yapıp evimize döndük. Ömer'i merak ediyorduk. Ona da küçük bir oyuncak aldık.

Allah'ım, çantam ve suluğum için Sana şükürler olsun. Parası olmadığı için okula gidemeyen çocuklara yardım et, Allah'ım.

Bu akşam anneannemleri ziyarete gittik. Bizi görünce çok mutlu oldular.

Dedem, yine babama askerdeyken neler yaptığını anlattı. Bazen onun anlattıklarını ben de dinliyordum.

Bir ara anneannem mutfağa gitti. Bize bazlamalar yapmış. Onları sıcak sıcak getirdi. Bir de Ömer için taze yoğurt mayalamış. "Bunun lezzeti, hiçbir yerde yoktur. Öyle satın alınan yoğurtlara benzemez."dedi. Ömer anneannemin yoğurdunu "Şapur şupur." yedi. Herhâlde çok beğendi.

Anneannem:

– Şimdi de sıra benim kızıma geldi, dedi.

Anneanneme:

– Bana ne hazırladın, dedim.

– Tabi ki mısır patlattım, dedi. Çok sevindim. Anneannemin boynuna sarıldım. Yumuşacık yanağına da bir öpücük kondurdum. Sonra da:

Mısırlar yedik. Çaylar içtik. Artık eve dönme vakti gelmişti. Babama ve anneme:

– Bu akşam burada kalabilir miyim, dedim. Annem ve babam çok sevindiler:

– Tabi ki neden olmasın. Bizim kızımız artık kocaman abla oldu. Yakında okula bile başlayacak, dediler.

Allah'ım! İlk defa annemden, babamdan ayrı kalıyorum. Ama büyüdüğüm için çok mutluyum. Bunun için Sana şükürler olsun!

Bu sabah anneannem erkenden kalkmış. Bana güzel kahvaltı hazırlamış. Mis gibi kızarmış ekmek kokularıyla uyandım. Elimi yüzümü bir güzel yıkadım. Anneannemle dedemi öpüp onlara:

– Hayırlı sabahlar, dedim. Anneannem de bana:

– Rahat uyudun mu? Benim güzel kuzum, dedi.

– Evet! Hem de çok, dedim.

Kahvaltı masasına oturduk. Besmele ile başladık. "Elhamdulillah" ile bitirdik. Kahvaltı masasını kaldırırken anneanneme yardım ettim.

Artık öğlen olmuştu. Ezan okunmaya başladı. Her ikisi de abdestlerini aldılar. Seccadelerini serdiler. Sonra anneannem:

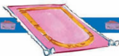
– Sana bir sürprizim var. Yum gözünü bakalım, dedi.

Ben de yumdum. Anneannem biraz sonra:

– Açabilirsin yavrum, dedi. Bir baktım. Minicik pembe bir seccade. Etrafı beyaz kurdelelerle süslenmiş. Anneannem onu benim için dikmiş. Çok sevindim.

Hemen minik seccademi, diğer seccadenin yanına serdik. Dedem önde biz anneannemle birlikte arkada namaza durduk. Ben, dedem ne yapıyorsa tekrar ettim. Harikaydı!

Allah'ım! Namaz kılmak beni çok mutlu etti. İnşallah yine namaz kılarım.

10 Eylül

Bugün babamlar beni anneannemlerden aldı. Hafta sonu olduğu için ailece parka gidecekmişiz. Hem de lunaparka!

Lunapark sözünü duyunca çok sevindim. "Yaşasın! Çarpışan arabaya bineceğim." dedim. Hemen yola çıktık.

Babam, araba kullanırken trafik kurallarına çok dikkat ediyordu. Kırmızıda duruyor, yeşilde geçiyordu.

Sonunda parka gelmiştik. Her yer ışıl ışıldı. Kâğıt helvacılar, pamuk şekerciler vardı. Bir de atlı karıncalar... Atlar müzik eşliğinde dönüyorlardı. Onların yanlarından geçerek çarpışan arabaların yanına gittik.

Biletlerimizi alıp çarpışan arabaya bindik. Ömer ve annem bize kenardan el sallıyorlardı. Direksiyona ben geçtim. Diğer arabalara çarpacağız diye çok korkuyordum. Babam:

– Burada kurallara uymak zorunda değiliz. Hem korkacak bir şey yok canım, dedi. Babam haklıydı. Arabalar birbirine çarpıyor, ama bir şey olmuyordu.

Üstelik çok eğlenceliydi. Kıkır kıkır gülüyordum. Tabi ki babam da...

Allah'ım! Kardeşim Ömer büyüyünce onunla birlikte çarpışan arabaya binelim.

11 Eylül

Yarın okullar açılıyor. Anneme sormam gereken şeyler var:

– Anneciğim! Sence öğretmenim beni sever mi?

– Tabi ki Büşracığım! Öğretmenler bütün öğrencilerini çok severler.

– Peki! Anneciğim benim çok arkadaşım olur mu?

– Elbette canım! Okulda birlikte mutlu olabileceğin birçok arkadaşın olacak. Sevmeyi ve paylaşmayı birlikte öğreneceksiniz.

Annemin anlattıklarından sonra biraz rahatladım.

Bir de okula gidiyormuş gibi hazırlandım. Sonra da annemin öğrettiği okul şarkısını söyledim:

"Daha dün annemizin
Kollarında yaşarken,
Çiçekli bahçemizin
Yollarında koşarken,
Şimdi okullu olduk
Sınıfları doldurduk.
Sevinçliyiz hepimiz.
Yaşasın okulumuz!

Allah'ım! Okulumu çok sevmek ve orada mutlu olmak istiyorum. Lütfen, duamı kabul et!

12 Eylül

Bugün okulumdayım. Çok heyecanlıyım. Annem söz verdi. Eve birlikte döneceğiz.

İlk olarak öğretmenimiz bizi sınıfta karşıladı. Önce kendini tanıttı. İsmi, Nilgün'müş. Biz ona "Öğretmenim" diyecekmişiz.

Sonra Nilgün Öğretmenimiz bizlerle de tanıştı. İsimlerimizi sordu.

Ardından sınıfımıza süslü bir poşet getirdi.

Öğretmenimiz, elini poşetin içine daldırdı. İçinden güzel bir paket çıkardı. Üzerinde "Zeynep" yazıyormuş. Öğretmenimiz:

– Zeynep yanıma gelebilir mi, dedi. Arkadaşımız koşarak öğretmenimizin yanına gitti. Öğretmenimiz de onu öperek hediyesini verdi. Sırayla arkadaşlarımızın isimleri okundu. Bir türlü bana sıra gelmiyordu. Öğretmenim elini bir kez daha poşete daldırdı:

-Bu da Büşra'nın hediyesiymiş, dedi. Çok sevindim. Koşarak hediyemi aldım. Öğretmenime teşekkür ettim. O da beni öptü.

Paketin içinden oyuncak bir dikiş makinesi çıktı. Onu çok beğendim. Sınıftan çıkınca hemen anneme gösterdim. Erkenden okul servisine bindik. Servis şoförü arkadaşlarımı sıra ile evlerine bıraktı. Tabi ki bizi de. Yarın sabah da şoför amca beni evden alacakmış.

Allah'ım! Okulumu, arkadaşlarımı ve öğretmenimi çok sevdim.

13 Eylül

Bu sabah servise bindim. Annem de camdan bana el salladı. Servisten indikten sonra öğretmenimiz bize okulumuzu gezdirdi. Önce sıraya girdik. Bir tren gibi arka arkaya dizildik. Öğretmenimiz trenin başına geçti.

"Çuf çuf çuf..." diyerek:

– Haydi çocuklar! Okulumuzu gezmeye çıkıyoruz, dedi.

Tren, önce yemekhaneye girdi. Çünkü kahvaltı edecekmişiz. Aşçı teyze:

– Ben, minik kuzularıma harika simitler yaptım. Afiyetle yiyip büyüyün çocuklar, dedi. Simitler çok lezzetliydi. Kahvaltımızı bitirdikten sonra tren, müdür odasına uğradı. "Tık tık..." kapıyı çalarak içeri girdik. Masada oturan müdür amca, bize:

– Buyurun bakalım çocuklar! Hoş geldiniz, dedi.

Müdürümüz, hepimize şeker ve balon verdi. Biz de çok sevindik.

Ardından da bizim çuf çuf tren bahçede durdu.

Bahçemizde çiçekler, ağaçlar, küçük kaydıraklar, bir de salıncak vardı. Öğretmenime:

– Burası harika bir yer öğretmenim, dedim. Okulumu çok sevdim.

Allah'ım! Bütün çocuklar benim gibi okulunu çok sevsinler.

14 Eylül

Bu sabah erkenden kalktım. Servisimi kaçırmak istemiyordum. Elimi yüzümü bir güzel yıkayıp kahvaltı masasına oturdum. Bu sırada Ömer de uyandı. Annem onun mama sandalyesini masaya yaklaştırdı. Herhâlde Ömer çok acıkmış. Elini masaya uzatıp çay kaşıklarını almaya çalışıyordu. Onu öperek:

– Çok mu acıktın canım, dedim. Bana:

– Ma ma, mama... dedi.

Bu sırada annem dolabı açtı:

– Aa... Eyvah! Sadece bir bardak süt kalmış. Ömer'e sütle mama yapmam lâzım! Büşracığım bu sabah süt yerine portakal suyu içer misin, dedi.

– Tabi anneciğim! Ömer daha çok küçük, mamasını yiyemezse ağlar, dedim.

Annem:

– Aferin, Büşracığım! Kardeşini düşünmen beni çok mutlu etti, dedi.

Ben de mutluydum. Kardeşim mamasını yiyeceği için ağlamayacaktı. Hem portakal suyu da çok hoşuma gitti.

Akşam eve geldiğimde annem bana çok sevdiğim muhallebiden yapmıştı.

Afiyetle yedim. Anneme de "Ellerine sağlık." dedim

Allah'ım! Kardeşim olduğu için çok mutluyum. Onu hep seveceğim.

15 Eylül

Bugün okulda öğretmenimiz bize temizlik kurallarını öğretti. Yemekhaneye inmeden önce ellerimizi yıkadık. Köpük köpük sabunladık. Mikroplar lavabodan aşağı yuvarlandı. Sonra da ellerimizi kuruladık. Hepimiz temiz çocuklar olduk.

Yemeğimizi "Hapur hupur." yedik. Aşçı teyzeye "Eline sağlık."dedik.

Yemekten sonra da tekrar ellerimizi yıkayıp dişlerimizi fırçaladık. Öğretmenimiz de sınıfta bir tekerleme öğretti:

"Biz tertemiz çocuklarız.
Hem çalışır, hem oynarız.
Sabunlarız ellerimizi,
Fırçalarız dişlerimizi,
Mikroplardan kaçmak için,
Biz biliriz işimizi."

Artık ellerimizi yıkarken bu tekerlemeyi söylüyoruz. Bu tekerlemeyi evde elimi yıkarken de söyleyeceğim.

Allah'ım! Arkadaşlarım ve ben hep temiz çocuklar olalım.

16 Eylül

Bugün evcilik köşesinde oyunuyordum.

Birden arkadaşım Seda'nın üzgün üzgün oturduğunu gördüm. Hemen yanına gittim:

– Niçin üzgünsün arkadaşım? Biraz konuşalım mı, dedim.

– Hayır, dedi.

– Ama ben seni çok seviyorum, dedim.

– Sahi mi, dedi.

– Tabi ki arkadaşım! Hem de çok, dedim. Seda bu konuşmadan sonra :

– Üzgünüm! Çünkü hiç kimse benimle oynamıyor, dedi. Ben de:

– Gel evciliği birlikte oynayalım, dedim.

Onun elinden tuttum. O anne oldu, ben de çocuk. İkimiz de çok mutlu olduk. Arkadaşımın artık yüzü gülüyordu.

Öğretmenimiz bir ara beni çağırıp:

– Aferin, Büşracığım! Arkadaşına yardımcı olman çok güzel bir davranış. Seni kutluyorum, dedi.

– Bir şey değil öğretmenim, dedim. Ben de çok sevindim.

Allah'ım, Seda arkadaşım hiç üzülmesin!

Bugün Cumartesi. Annem, nefis yemekler yapmış!

Önce biraz çorba içtim. Ardından bir tabak kızartma yedim. Ama sadece patatesle, biberleri... Sıra kabağa gelmişti. Onları yiyemedim. "Elhamdulillah" dedim. Annem:

– Büşracığım! Tabağındaki yiyecekleri bitirmen gerekmiyor mu, dedi.

– Kabak kızartmasını sevmiyorum. Onları yemesem olmaz mı?

– Bak Büşracığım! Her yiyeceğin vücudumuz için faydası var. Hepsinden yiyerek dengeli beslenmeliyiz, dedi. Sonra da gülerek:

– Hem sonra kabaklar, "Büşra bizi yemedi." diye ya üzülürse, dedi.

Annemin şaka yaptığını anlamıştım.

"Bismillah" diyerek tabağımdaki kabakları da bitirdim. Ardından, "Allah'ım sana şükürlar olsun." diyerek midemin üzerine elimi koydum ve:

– Sevindiniz mi kabaklar, dedim. O an karnım guruldadı. Annem:

– Galiba kabaklar sana cevap verdi, dedi. Buna çok güldük.

Allah'ım! Bundan böyle yiyecekleri seçmek istemiyorum. Bana yardım et, lütfen!

Odamda bebeğimle oynadıktan sonra biraz pencereden baktım. Didem ve Çiğdem abla anneleri ile yolda yürüyorlardı. Ben de onlara seslendim:

– Çiğdem abla, Didem abla nereye gidiyorsunuz, dedim. Onlar da bana:

– Biz kandil için alışveriş yapmaya gidiyoruz. Sana hayırlı kandiller, dediler. Ben de:

– Size de hayırlı kandiller, dedim. O sırada bir kuş camın önüne kondu "Cik cik" diyerek ötüyor ve bana bakıyordu. Yavaşça yanına yaklaştım:

– Sevgili kuş! Yoksa sen de mi benim kandilimi kutluyorsun, dedim. Kuş "Cik cik" öterek uçup gitti. Sanki "Evet" dedi. Bu sırada annem odama geldi. Olanları ona bir bir anlattım. Annem de gülümseyerek:

– Büşracığım! Demek ki kuş senin Kandilini kutlamış, dedi. Annemin sözleri beni çok mutlu etmişti. Penceremden el sallayarak kuşa bağırdım:

– Senin de kandilin mübarek olsun sevgili kuş, senin de!

Allah'ım! Herkes birbirinin kandilini kutlasın, tıpkı minik kuşun benim kandilimi kutladığı gibi.

19 Eylül

Artık arkadaşlarımla çok iyi anlaşıyorum. En çok da Zeynep'le oyunlar oynuyorum.

Zeynep'in zeytin gibi siyah gözleri var. Boyumuz da aynı.

Bugün oyun saatimizde karşılıklı bir oyun oynayacaktık. Ama kimse eşini seçemiyordu. Öğretmenimiz:

– Çocuklar! Bu sorunu sayışarak çözebiliriz. Gelin bakalım yanıma! Şöyle bir çember olalım, dedi.

Öğretmenimizin çevresinde dizildik. O bize bir sayışma tekerlemesi öğretti:

"Dolapta pekmez,
Yala yala bitmez.
On kilo sana,
Yirmi kilo bana;
Ayşe cik cik cik,
Fatma cık cık cık,
Sen bu oyundan çık!"

Sıra ile sayışarak eşlerimizi seçtik. Sağ el, sol el oyunu oynadık.

Allah'ım! Öğretmenimi çok seviyorum. Bize her zaman yardımcı oluyor.

20 Eylül

Bugün okuldan neşe içinde geldim. Annem bunun sebebini merak etti:

– Söyle bakalım, Büşracığım! Bugün neden bu kadar neşelisin, dedi. Ben de:

– Çünkü okulda çok güzel bir parmak oyunu öğrendim, dedim. Annem:

Nasıl bir oyunmuş bu. Bana da gösterir misin, dedi.

– Baş parmağım, baş parmağım! Nerdesin nerdesin, dedim. Sonra baş parmaklarımı öne çıkararak:

– Buradayım, efendim.

– Nasılsın, efendim.

– Teşekkür ederim.

– Parmak kaç parmak kaç, dedim. Ellerimi arkama sakladım. Sonra sırayla işaret, orta, yüzük ve serçe parmaklarımla bu oyunu tekrarladım.

Annem parmak oyunumu çok beğendi. Beni alkışlamaya başladı.

Ardından ellerimizi gökyüzüne açıp:

"Bütün parmaklarımızı eksiksiz yarattığın için Sana şükürler olsun, Allah'ım!" dedik.

21 Eylül

Bugün okulumuzda çok güzel bir oyun oynadık. Öğretmenimiz bizi yine tren yaptı.

Önce hep birlikte rengârenk balonlar şişirdik. Sonra onların ağızlarını sımsıkı bağladık. Öğretmenimiz, bizden biraz ileriye bir tane sepet yerleştirdi. Arkadaşlarım ve ben elimizdeki balonları bu sepetlerin içlerine atacaktık.

Çok heyecanlanmıştım. Acaba balonları sepetin içine atabilecek miydim? Öğretmenimiz "Başlayın!" düdüğünü çaldı. Sırayla elimizdeki balonları önlerimizdeki sepetlerin içine attık.

Murat'ın balonlarının hepsi sepetin içine girdi. Benim sadece üç balonum sepetin içine girdi. Yani Murat birinci, ben ikinci oldum. Ama arkadaşlarımız ve öğretmenimiz ikimizi de alkışladı.

Ben biraz üzülmüştüm. Öğretmenimiz yanıma gelerek:

– Büşracığım! Oyunlar da bazen kazanır, bazen kaybederiz. Önemli olan senin her zaman gayret göstermendir, dedi.

Allah'ım, öğretmenimin anlattıklarını dinledikten sonra hiç üzülmedim. İnşallah bir dahaki oyunda ben kazanırım.

22 Eylül

Bugün sınıfa beyaz sakallı, kocaman şapkalı biri girdi. Hepimiz çok şaşırdık.

Öğretmenimiz, onun yanına yaklaşarak:

– Çocuklar misafirimizin kim olduğunu biliyor musunuz, dedi. Ben onu kitaplardan tanıyordum. Parmak kaldırarak:

– Öğretmenim! Söyleyebilir miyim, dedim.

– Tabi ki Büşracığım!

– Nasrettin Hoca, dedim. Öğretmenimiz gülerek beni alkışlamaya başladı. Sonra öğretmenim anlatmaya devam etti:

– Çocuklar Büşra'nın da söylediği gibi bu bizim Nasrettin Hocamız. O yıllar önce yaşamış. Nasrettin Hocanın fıkraları bize güzel şeyler öğretir, dedi.

Sonra da:

– Misafirimizin beyaz sakalları ve kavuğunu çıkarıyorum. İşte küçük Nasrettin Hocamız, dedi.

Biz de karşımızda arkadaşımız Semih'i görünce çok şaşırdık.

Onu alkışladık.

Allah'ım, ben de Nasrettin Hoca gibi herkesi güldürmek istiyorum!

23 Eylül

Bugün okulda salıncağa binmek için bahçeye çıktık. Hepimiz salıncağın etrafında dizildik. Herkes "Önce ben bineceğim, önce ben bineceğim." diyordu. Arkadaşım Murat benden sonra geldiği hâlde:

– Önce ben bineceğim, dedi. Ben de:

– Sıranı beklemen gerekiyor arkadaşım! Lütfen arkaya geçer misin, dedim. Murat:

– Ama ben sıraya girmek istemiyorum, dedi.

Tam o sırada öğretmenim, yanımıza geldi:

– Bir sorun mu var çocuklar, dedi. Biz de olanları bir bir anlattık. Öğretmenimiz:

– Bakın, çocuklar! Okulun ilk günleri nasıl tren olmuştuk. Hatırladınız mı? O gün hiç problem çıkmadı. Hepimiz aynı anda okulu gezdik. Eğer şimdi de böyle sıraya dizilirsek, hiçbir sorun çıkmaz. Tamam mı, dedi.

Öğretmenimiz bizi hemen tren yaptı. Sonra da tek tek salıncakta sallandık. Artık salıncağa binmeden önce hep tren olacağız. Öğretmenimize söz verdik.

Allah'ım! Birbirimizi hep sevelim ve birbirimize saygılı olalım.

24 Eylül

Bugün babam pazardan çok güzel elmalar almış.

Annem elmanın çok faydalı olduğunu söyledi. Onu yiyen çocuklar güçlü olurlarmış. Bir de kolay kolay hasta olmazlarmış.

Paketten elmayı çıkarıp bir güzel yıkadım. "Bismillah" diyerek yemeğe başladım. Babam da eline bir elma alıp yanıma geldi:

– Yarışalım mı? Bakalım önce kim bitirecek, dedi.

Tam "Hapur hupur" yiyorduk ki, birden durdum:

– Baba bak! Elmanın üzerinde bir şey var, dedim. Babam:

– Aaa, bakayım! Küçücük bir kurtçuk bu, dedi.

– Neden orada duruyor, dedim.

Babam da :

– Bak yavrucuğum! Allah yarattığı en küçük canlıları bile besliyor.

– Tıpkı tırtıl gibi değil mi, dedim. O da:

– Evet canım! Onlar da Allah'ın izniyle yuvalarını kuruyorlar, besleniyorlar. Yavruları oluyor. Kısacası Allah yarattığı her canlının yaşaması için yardımcı oluyor, dedi.

Allah'ım! Sen çok merhametlisin. Bunun için Sana şükürler olsun.

25 Eylül

Bugün canım leblebi çekti. Anneme:

– Benim canım çok leblebi istiyor, dedim. Annem de:

– Tabi ki canım. Zaten alışverişe gidecektim, sana da leblebi alırım, dedi. Annem, alışverişten geldikten sonra küçük bir tabağa leblebileri döktü. Tam o sırada Ceren bize geldi.

Annem ona da bir tabak leblebi hazırladı. Sonra da balkona çıktık. Leblebilerimizi yavaş yavaş yemeye başladık. Ceren:

– Hadi yarış yapalım! Kim birinci olacak bakalım, dedi. Hızlı hızlı yerken leblebiler yere düştü.

Tam bu sırada annem yanımıza geldi:

– Çocuklar! Yiyeceklerimizi israf etmememiz gerekir, dedi.

Ceren'le birbirimize baktık. Annem haklıydı. İkimiz birden başımızı salladık. Ben:

– Haklısın anneciğim, dedim. Annem:

– Yere dökülen bu leblebileri kuşlara verelim. Unutmayın! Allah israf edenleri sevmez, dedi. Biz biraz düşündük ve:

"Allah'ım! Verdiğin bu güzel yiyecekleri israf ettiğimiz için bizi affet." dedik.

26 Eylül

Bugün okulda bir oyun oynadık. Öğretmenimiz:

– Çocuklar şimdi bir otobüs yolculuğu yapacağımızı hayal edin, dedi. Önce küçük sandalyelerimizi sıra ile dizdik. Ardından öğretmenimiz, Emre'yi yanına çağırdı:

– Sen şoför ol! Arkadaşların da yolcuların olsun, dedi. Emre tıpkı bir şoför gibi en öndeki sandelyeye oturdu. Arabayı çalıştırdı. "Hah han han..."diyerek yolculuğuna başladı. Bizler yol kenarından işaret edip otobüsü durdurduk. Elimizdeki kâğıtları biletmiş gibi Emre'nin yanındaki kutuya attık. Koltuklarımıza yerleştik. Öğretmenimiz bize:

– Çocuklar! Otobüs yeni yolcular almak için durakta durdu, dedi. Sonra Zeynep nine taklidi yaparak, otobüse bindi.

Öğretmenimiz:

– Şimdi ne yapmalısınız çocuklar, dedi. Arkadaşımız Seda, Zeynep'e bakarak:

– Buyurun, böyle oturun nineciğim, dedi.

Öğretmenimiz de:

– Aferin çocuklar ! Yaşlılarımızı hem sevmeli hem de saymalıyız. İhtiyaçları olduğu zaman onlara yardımcı olmalıyız, dedi.

Allah'ım! Yaşlılara yardım et. Onlara güç kuvvet ver.

27 Eylül

Bugün okulda arkadaşım Zeynep biraz hastalandı. Canı hiç yemek istemiyormuş. Öğretmenimiz onun yanına giderek alnına dokundu.

Ben de:

– Peki arkadaşımın ateşi var mıymış, dedim.

– Hı hı. Evet, dedi.

– Öğretmenim benim de ateşime bakar mısınız, dedim. Gülümsedi:

– Tabi ki canım, dedi. Eğilip bana da dokundu. Çok sağlıklısın Büşracığım, dedi.

Ardından öğretmenimiz, Zeynep'i okul doktoruna götürmeye karar verdi.

Zeynep:

– Öğretmenim, Büşra arkadaşım da yanımda gelebilir mi, dedi. O da Zeynep'e:

– Seni rahatlatacaksa elbette gelebilir, dedi.

Birlikte okul doktoruna gittik. Doktor teyze, Zeynep'i muayene etti.

– Biraz üşütmüş, dinlenmesi gerekiyor, dedi.

Allah'ım, arkadaşım Zeynep hemen iyileşsin! O'na şifa ver!

28 Eylül

Bu akşam televizyonda bir belgesel vardı. Hem de kanguruları anlatıyordu. Onlar çok hoşuma gidiyor. Ceplerine yavrularını koymaları, hoplaya zıplaya gezmeleri... Harika!

Annem:

– Görüyor musunuz! Tabiattaki bütün anneler yavrularını ne kadar çok seviyorlar, dedi. Babam:

– Evet! Allah anneleri öyle yaratmış, dedi. Ben de:

– Anneciğim! Sen de bizi çok seviyorsun, dedim.

Annem gülümsedi. O sırada odasında uyuyan kardeşimin sesi duyuldu. Babam yan odayı işaret ederek:

– Bizim küçük kanguru uyandı mı acaba, dedi.

Annem, Ömer'i alıp yanımıza getirdi. Kardeşim, annemin kucağına bir kanguru yavrusu gibi yerleşmişti. Çok tatlı duruyordu.

– Anneciğim! Ben de senin kangurun değil miyim, dedim.

– Tabi ki canım, dedi. Sonra da bir dizine beni, diğer dizine Ömer'i oturtarak ikimizi de sevdi. Ben de avuçlarımı çerezle doldurup televizyondaki kanguruya doğru uzattım.

– Bunları da cebine doldurmak ister misin sevgili kanguru, dedim. Hepimiz buna çok güldük.

Allah'ım, annemi çok seviyorum!

29 Eylül

Bugün okula oyuncak getirme günüydü. Ben de babamın aldığı yeni bebeğimi götürdüm. Öğretmenimin yardımıyla bebeğim için bir salıncak kurduk.

Arkadaşım Seda da benim bebeğimi çok beğendi.

– Onunla biraz da ben oynayabilir miyim, dedi. Ben de:

– Ama bu oyuncağım yeni. Onunla ben oynamak istiyorum, dedim. Seda:

– Biraz oynayıp onu sana geri vereceğim, dedi.

– Hayır! Olmaz arkadaşım, dedim. Seda da bana küstü.

Ben de sınıfta bir köşede tek başıma oynadım. Ama bir süre sonra çok sıkıldım.

Tam o sırada öğretmenimiz:

– Bakın çocuklar! Paylaşmak çok güzeldir. Yiyeceğimizi, oyuncaklarımızı, eşyalarımızı arkadaşlarımızla paylaşırsak çok mutlu oluruz, dedi. Ben de Seda'ya seslenerek:

– Birlikte oynayalım mı, dedim. Seda çok mutlu oldu. Bana oyuncak ayısını verdi. Benim de içime kocaman mutluluklar doldu.

Allah'ım! Bugün paylaşmanın çok güzel olduğunu öğrendim. Bunu herkes öğrensin Allah'ım!

30 Eylül

Bugün öğretmenimizle birlikte pikniğe gittik. Orada mis kokulu çam ağaçları çevremizi kaplamıştı. Bir de şırıl şırıl akan bir dere vardı. Bazı arkadaşlarımız ayaklarını sokmaya çalıştı. Öğretmenimiz görmeseydi ayakları ıslanacaktı. Bunun üzerine öğretmenimiz piknikte nasıl davranmamız gerektiğini anlattı. Arkadaşlarımız da bir daha öyle yapmayacaklarına söz verdiler.

Bir süre sonra annelerimizin hazırladığı yiyeceklerden yedik. Poğaçalar, kekler, kurabiyeler. Hepsi de çok lezzetliydi.

Arkadaşım Furkan da kâğıttan çok güzel bir gemi yaptı. Öğretmenimizden izin alarak derede gemiyi yüzdürdük.

Gemi yüzdürmek ne kadar eğlenceliymiş. Daha sonra öğretmenimizle birlikte piknik alanını dolaştık. Kuşların "Cik cik." sesleri her tarafta duyuluyordu. Ağaçların yaprakları sararmış, yerlere dökülmeye başlamıştı.

Birden yağmur yağmaya başladı. Öğretmenimiz:

– Bahar yağmuru bu. Hadi artık servisimize binelim, dedi.

Bizler de hemen hazırlanıp yola çıktık.

Allah'ım, geçirdiğim bu güzel gün için Sana şükürler olsun.

1 Ekim

Bugün bakkala süt almaya gidiyordum. Bir de baktım ki her yer yaprak olmuş. Sanki yerler yapraktan bir halıyla kaplanmış. Kendi kendime "Peki kim süpürecek bu bahçeleri, çatıları, sokakları? Yoksa hep böyle yapraklı mı kalacak?" diye düşündüm.

Tam sütümüzü almış gelirken, başıma yumuşacık bir şey kondu. Bir de baktım ki sarı bir yaprakmış. Kıkır kıkır güldüm.Yaprağı elime alarak:

– İyi ki de hafifsin, dedim. Yoksa ne yapardım ben.

Bu arada birden rüzgâr çıktı. Koşa koşa evimize gittim. Hemen pencereye koştum. Annem de bana kakaolu sütümü getirdi. Pencereden sokakları ve yaprakları seyrede seyrede sütümü içtim.

Aaa... Biraz sonra sokaklar, çatılar, bahçeler pırıl pırıl olmuştu. Yani rüzgâr her yeri bir güzel temizlemişti. Tabi ki Allah'ımızın izniyle... Penceremden bakarken şöyle dua ettim:

"Allah'ım! Her yeri tertemiz yapan rüzgârı gönderdiğin için Sana şükürler olsun."

2 Ekim

Bugün öğleden sonra Ceren'le bahçeye çıktık. El ele tutuşup etrafa baktık. Bahçemiz sarı sarı yapraklarla kaplanmıştı. Yaprakların üzerine bastıkça çıtır çıtır sesler çıkarıyordu. Ceren'e:

– Yaprakların çıtır çıtır seslerini duyuyor musun? Tıpkı şarkı gibi, dedim.

Sonra da el ele tutuşup dönerek biz de şarkılar söyledik.

Birden yanımızdan geçen bir dede, durup bize selâm verdi. Ardından:

– Maşaallah, barekallah. Ne kadar da güzel bir arkadaşlığınız var, dedi.

Biz de dedeye güldük. Ceren:

– Dede! Büyükler sadece, büyüklere selâm verir sanıyordum. Ama siz bize de selâm verdiniz, dedi.

Dede sakalını tutarak:

– Evet yavrum! Peygamber Efendimiz de böyle yaparmış, dedi. Ben de:

– Yani O da küçüklere selâm mı verirmiş, dedim.

– Hı hı, dedi.

Sonra da yanımızdan ayrılarak yavaş yavaş camiye doğru yürüdü.

Allah'ım! Bütün büyükler Peygamber Efendimiz gibi olsun.

Bugün öğretmenimiz bizi hayvanat bahçesine götüreceğini söyledi. Servise binip yerlerimize oturduk. Öğretmenimiz:

– Çocuklar! Hayvanat bahçesindeki canlıların hareketlerine, ve çıkardıkları seslere çok dikkat edelim. Onları tanımaya çalışalım, dedi.

Biz de hep bir ağızdan:

– Tamam, öğretmenim, dedik.

Hayvanat bahçesine geldik. Tıpkı ormana benziyordu. Önce kafes içinde kocaman bir aslan gördük.

Sonra bir ayı, bir tilki, bir de bembeyaz tavşanlar gördük. En çok da tavus kuşunu beğendim. Kuyruğunu yelpaze gibi açınca, çok güzel görünüyordu.

Ben de kendi kendime "Allah'ım, hayvanları ne kadar güzel yaratmışsın." dedim. Öğretmenimiz bu sözümü duymuş:

– Haklısın Büşracığım, dedi. Ardından gezmeye devam ettik.

Hayvanat bahçesinde daha birçok hayvan gördük. Yolda gelirken de hep birlikte "Ali babanın bir çiftliği var..." şarkısını söyledik.

Allah'ım! Hayvanat bahçesindeki hayvanları çok sevdim. İnşallah bir daha gelirim.

Dün akşam çok televizyon izledim. Annem bana :

– Artık yatma vaktin geldi. Yoksa sabah erken uyanamazsın, dedi. Ben de:

– Tamam anne! Biraz daha seyredeyim. Bu köpekli filmi çok sevdim, dedim.

Annem:

– Peki Büşra, biraz daha izleyebilirsin. Ama sabah erken kalkman gerektiğini unutma, dedi.

Sabah gözlerimi bir açtım. Etraf aydınlanmıştı. Oysa ben erkenden kalkardım. Giyinir bir güzel hazırlanırdım.

Telâşla annemin yanına gittim. O mutfaktaydı.

– Servis gitti mi anne, dedim.

– Üzgünüm canım! Gitmiş, dedi. Sanırım sen de uykunu alamadın. Ömer hasta olduğu için biz gece çok geç yattık, dedi.

Utandım. Başımı yere eğdim:

– Özür dilerim anneciğim! Bir daha vaktinde yatacağım, dedim. Annem:

– Tamam canım, dedi. Hepimiz hata yapabiliriz. Önemli olan hatayı tekrar etmemektir, dedi. Sonra da beni okula götürdü.

Allah'ım! Bir daha hep vaktinde yatacağım. Annemin sözünü dinleyeceğim.

ONBİR AYIN
SULTANI

Bugün eve döndüğümde kapıyı annem açtı.

– Hoş geldin canım, dedi.

– Hoş bulduk anneciğim, dedim.

– Biliyor musun yavrum? Bugün çok önemli bir şey kutluyoruz, dedi.

– Ne kutluyoruz anneciğim, dedim. Elimden tutarak:

– Gel bakalım, dedi. Salonun kapısına gittik. Annem:

– Yum bakalım gözlerini! Ben aç diyene kadar da sakın açma, dedi. Ben de gözlerimi kapadım. Bir süre sonra annem:

– Şimdi gözlerini açabilirsin, dedi. Söylediğini yaptım. Çok şaşırdım. Her tarafa rengârenk balonlar asılmış, yemek masası çiçeklerle süslenmişti. Duvarlarda da renkli kartona yazılmış süslü bir yazı vardı.

Annem kartondaki yazıyı bana okudu: "ON BİR AYIN SULTANI"

Yani, anlayacağınız Ramazan ayı gelmiş. Bütün hazırlıklar onun içinmiş.

Allah'ım! Ramazan ayı geldiği için Sana şükürler olsun.

Bugün "Anneciğim bana, Ramazanı anlatır mısın?" dedim. Annem de:

– Gel bakalım minik kuşum, dedi. Beni kucağına aldı.

– Bir yılda tam on iki ay var. Bu aylardan bir tanesi biz Müslümanlar için çok özeldir. Bu ay Ramazan ayıdır. Bu ayda yapılan dualar, iyilikler Allah'ı çok sevindirir. Ramazan ayı içersinde de çok önemli bir gün vardır.

– O hangi gün anne?

– Kadir Gecesi kızım.

– Peki bu gece neden önemli, dedim. Annem de:

– Çünkü yüce kitabımız Kur'ân-ı Kerîm bu ayda gönderilmiş, dedi. Sonra da annem bana bir bilmece sordu:

"O ayların en güzelidir.

Gece sahura kalkılıp oruçlar, tutulur.

Ayın sonunda bayramı kutlanır.

Ben de:

– Tamam, buldum buldum! Ramazan, dedim.

Oruç tutmak için geceleri yemek yenip niyet edilecekmiş. Hem de her gece bizleri sahura kaldırmak için sokağa davulcu gelecekmiş. Ne güzel!

Allah'ım, ben de oruç tutmak için sahura kalkmak istiyorum!

Bu akşam yatarken anneme:

– Beni de sahura kaldırır mısınız? Hem Ramazan davulcusunu çok merak ediyorum, dedim.

Annem biraz düşündü.

– Lütfen anneciğim! Lütfen, dedim. Sonra da:

– Sanırım olabilir. Hem zaten yarın cumartesi. Sen öğleye kadar oruç tutabilirsin, dedi.

– Yaşasın, dedim. Davulcuyu duyacağım.

Annem:

– Hadi canım, sahura kalkmak istiyorsan artık yatman gerekiyor, dedi. Ben de "Hayırlı geceler!" diyerek hemen odama gittim.

Pencereden perdeyi açıp gökyüzünü seyretmeye başladım.

Sonra gökte pırıl pırıl parlayan yıldızları gördüm:

– Oruç tutacağım için çok mutluyum sevgili yıldızlar, dedim.

Onlara yavaş yavaş el sallarken gözlerim kapanıyordu. Yatağıma gidip yattım.

"Allah'ım. Lütfen sahura kalkabileyim!"diye dua ettim.

8
Ekim

Dün gece annemin sesiyle uyandım.

– Büşracığım! Haydi sahur vakti geldi.

– Hı hı, dedim. Ama gözlerimi bir türlü açamıyordum. Tam o sırada "güm büdü güm, güm büdü güm güm..." diye davulcu geçiyordu. Yataktan fırladım. Pencerenin kenarına koştum. Bir amca kocaman davulunu boynuna takmış, tekerleme söylüyordu:

"Sahurda biz size geldik.
Ramazanı haber verdik.
Afiyet olsun sizlere,
Hayırlı Ramazanlar hepimize."

Anneme:

– Davulcu amca ne güzel tekerleme söylüyor, dedim. Annem güldü.

Daha sonra annemin hazırladığı yemeklerden yedik. Hep birlikte oruç tutmak için niyet ettik. Sabah ezan okunana kadar uyumadık. Ezan okununca annemle birlikte abdest alıp namaz kıldık. Çok yoruldum, ama sahura kalkmak çok eğlenceliydi.

Allah'ım! Sahura kalkabildiğim için çok mutluyum. Bunun için Sana şükürler olsun.

9 Ekim

Öğle yemeği saati yaklaşmıştı. Ben de çok acıkmıştım. Mutfağa gittim. Çünkü annem oradaydı. Telâşlı telâşlı yemekler yapıyordu. Bir taraftan da annemin küçük mutfak radyosunda müzikler çalıyordu. Güzel sesli bir amca "Sallallahu ala Muhammed." diyordu.

– Anneciğim o ne demek, dedim.

– Peygamber Efendimize selâm gönderiyoruz. Böylece O'na olan sevgimizi ve saygımızı ifade ediyoruz, dedi.

Daha sonra biz de Peygamber Efendimize selâmlar gönderdik.

Birden öğle ezanı okunmaya başladı. Annem:

– Büşra, hemen ellerini yıkayarak masaya oturmalısın. Orucunu açacaksın, dedi.

Ben de çok sevindim. Besmele çekerek annemin pişirdiği mercimek çorbasını içtim, sonra da köfte ve patates yemeğini yedim. Ardından Allah'a şükrettim. Ne güzelmiş oruç tutmak!

Allah'ım, büyüyünce ben de oruçlarımı, annem ve babam gibi tam olarak tutmak istiyorum!

ONBİR AYIN
SULTANI

10 Ekim

Bugün servisten arkadaşlarımla birlikte indik. Çünkü onlar bize iftara davetliler. Bu güzel günü arkadaşlarımla birlikte geçireceğim için çok mutluyum.

Annem ve babam bizi kapıda karşıladılar. "Hoş geldiniz" dediler. Önce ellerimizi yıkadık. Biraz oyun oynadık. Ardından Didem ve Çiğdem abla da bize geldi.

Ezana çok az vakit kalmıştı. Koşa koşa süslü odaya girdik. Masadaki yerlerimize oturduk. Annem en güzel tabaklarımızı sofraya dizmiş. Harika yemekler yapmış. Yaş pasta yapmayı da unutmamış tabi ki.

Biz arkadaşlarla konuşurken ezanın okunduğunu bile duymamışız. Annem, "Ezan okundu çocuklar!" demeseydi, biz ezanı çok bekleyecektik. Annem ve babam oruçlarını açtılar.

Biz de "Bismillah" diyerek yemeklerimizi "Hapur hupur" yemeğe başladık. Yemeklerin hepsi de çok nefisti çok...

Ben ve arkadaşlarım oruç tutmasak da kendimizi çok mutlu hissettik.

Yemeğin sonunda da hep birlikte ellerimizi açıp:

"Allah'ım! Verdiğin güzel yiyecekler için Sana şükürler olsun." diye dua ettik.

11 Ekim

Öğretmenimiz bugün bizi tiyatroya götürdü. Sahnede Hacivat ve Karagöz karşılıklı duruyorlardı. Ellerini çenelerine dayamışlar:

– Ay, bıy bıy bıy bıy... diyorlardı. Hacivat:

– Merhaba, efendim merhaba. Karagöz:

– Sensin dat dat araba! Hacivat:

– Bırak, şimdi arabayı Karagözüm! Söyleyeceklerimi iyi dinle, dedi. Sonra da:

– Biliyor musun, Karagözüm! Bu ay Ramazan, ayların en güzeli. Karagöz:

– Kimmiş bayların en güzeli?

– Bayların en güzeli değil. Ayların en güzeli, Ramazan diyorum. Ramazan! O mübarek bir aydır. Müslümanlar Ramazanda oruç tutarlar.

– Hı... öyle desene, Hacı Cavcav! Biliyorum, biliyorum! Ben de oruçluyum zaten, dedi. Oyun bitince Karagöz ve Hacivat seyircilere selâm verdiler. "Bir kusur ettik ise af ola!" dediler. Biz de onları alkışladık.

Allah'ım! Hacivat ve Karagöz oyununu izlediğim için çok mutluyum!

12 Ekim

Bugün okulumuzun bahçesine kurumuş yaprak toplamaya çıktık. Ben elimdeki poşetime kenarları tırtıklı yaprakları doldurdum. Çünkü onlar çok hoşuma gidiyor. Herkes poşetlerini doldurduktan sonra sınıfımıza girdik.

Öğretmenimiz, büyük bir kartona ağaç resmi yaptı. Ama yaprakları yoktu. Onu tahtaya astı. Biz de öğretmenimizin yardımıyla, yapraklarımızı tahtadaki ağaca yapıştırdık. Sonunda ağacımız tamamlandı. Her yeri yaprakla doldu.

Sonra da öğretmenimiz bize:

– Çocuklar! Ağaçların pek çok yararları vardır. Onlar havayı temizlerler. Çevremizi güzelleştirirler. Üstelik ağaçlar masa ve sandalye gibi birçok eşyanın yapımında kullanılır, dedi.

Ben de:

– Ağaçların yaprakları niçin dökülür öğretmenim, dedim. Öğretmenim de gülerek:

– Eğer bu sararan yapraklar dökülmezse yenileri çıkmaz. Yani her yıl Allah'ın izni ile kuruyan yaprakların yerine yenisi gelir, dedi.

Allah'ım! Ağaçları yarattığın ve koruduğun için Sana şükürler olsun!

Bugün Ömer'le birlikte uzun süre oyun oynadık.

Annem, merak edip yanımıza geldi. Ömer tam o sırada esniyordu. Annem:

– Ömer'in uykusu geldi. Hadi artık oyun saati bitti, dedi. Ben de:

– Ama anne Ömer oynamak istiyor, dedim.

Annem Ömer'e doğru eğilerek:

– Lâilahe illallah, Muhammeden Rasûlûllah, dedi. Ömer de sağa sola sallanarak annemin kucağına gitti.

Ben çok şaşırdım. Annem:

– Onu uyutacağım zaman hep bu kelimeleri söylüyorum. Çok hoşuna gidiyor. Hemen de uyuyor, dedi.

– Ne söylüyorsun? Bana anlatsana anne, dedim.

– Allah birdir. Onun Peygamberi de Hazreti Muhammed demek istiyorum, dedi. Ben de:

– Anlamı çok güzelmiş! Ben de seninle söylemek istiyorum anne, dedim. Söylediğimde de içime mutluluk doldu!

Ömer'e doğru dönerek:

– Sen de mutlu oldun mu, dedim. Annem de gülümseyerek:

– Hem de çok! Baksana kucağımda gözlerini kapamak üzere, dedi.

Allah'ım, bu güzel sözü her zaman söylemek istiyorum. Çünkü onu söyleyince çok mutlu oluyorum!

ONBİR AYIN SULTANI

14 Ekim

Bu akşam Ömer'i, Ceren'lere bıraktık. Çünkü camiye gidecektik. Anneme:

– Anneciğim! Niçin bu akşam camiye gidiyoruz, dedim. Annem de:

– Camide teravih namazı kılacağız. Hem de Ramazanın sonuna kadar her akşam, dedi.

– Kardeşim de bizimle birlikte gelse olmaz mı, dedim. Annem:

– Büşracığım! Kardeşin camide ağlayıp ses yapabilir. Başkalarını rahatsız edebiliriz. Camiler Allah'a ibadet ettiğimiz yerlerdir. Oraları hem çok temiz tutmalı hem de oralarda sessiz olmalıyız, dedi.

– Hıı, şimdi anladım anneciğim, dedim.

Hazırlanıp yola çıktık. Büyük bir caminin yakınında durduk. Arabadan indiğimde başımı gökyüzüne kaldırdım. Aaa, iki minare arasına yazılmış ışıklı yazılar! Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Heyecanla:

– Babacığım! Bu yazılar ne, dedim. Babam gülümsedi:

– O yazılara "Mahya" derler canım. Sadece Ramazanda minarelere bu yazılar asılır. Gece boyunca görünmesi için elektrikle yazıyı aydınlatırlar, dedi. Annem de:

– Hatırlıyor musun canım? Ramazanın ilk günü, salonumuza astığımız yazıyı. İşte orada da "ON BİR AYIN SULTANI" yazıyor, dedi.

Allah'ım! Bu güzel yazılar minareleri hep süslesin!

Bugün öğleyin annem bana bir tabak kuru üzüm verdi. Annem:

– Bunları yersen sevinirim canım! Çünkü kuru üzüm, çocuklar için çok faydalı bir yiyecek, dedi.

– Tamam anneciğim, dedim.

O sırada zil çaldı. Gelen Çiğdem ve Didem ablalardı. Hem Ömer'i özlemişler hem beni. Onları görünce çok sevindim. Birlikte doğruca odama gittik. Annem de arkamızdan odaya girerek:

– Çiğdem, Didem sizlere de kuruyemiş hazırlayayım mı, dedi.

Onlar da:

– Biz oruçluyuz, dediler. Annem:

– Allah kabul etsin! O zaman Büşra'nın kuruyemiş tabağını alayım. Büşracığım, arkadaşlarının önünde yemen doğru olmaz, dedi. Ben de:

– Tamam anneciğim, dedim. Annem tabağımı mutfağa götürdü. Çiğdem ve Didem ablalar:

– Büşra sen yeseydin, dediler.

– Olmaz! Oruç tutanlara saygılı olmalıyız, dedim. Ablalar güldüler.

Allah'ım, herkes oruç tutanlara saygılı olsun! Oruç tutanların önünde kimse bir şeyler yemesin!

16 Ekim

Ben yine yarım gün oruç tutuyorum. Çünkü iftara Cerenlere davetliyiz. Orucumu orada açmak istiyorum. Hem acıkınca yemekler çok lezzetli geliyor.

Neyse! Bir süre sonra hazırlanmaya başladık. Ben en güzel elbisemi giydim. Tatlımızı alarak Ceren'lere gittik.

Sema teyze nefis yemekler hazırlamış. Ellerimizi yıkayıp sofraya oturduk. Ezanı beklemeye başladık.

Sonra "Güm"diye bir ses duyuldu ve ardından ezan okunmaya başladı. Babam tam yemek duası yapacaktı ki:

– Ben dua edebilir miyim, dedim. Babam gülümseyerek bana baktı. Ben de iftar duasını yaptım. Tıpkı öğretmenimizin öğrettiği gibi söyledim:

"El açtım Allah'ıma,
Akıl fikir doğruluk,
İyi huylar ver bana!
Yemezsem büyüyemem,
Okuluma gidemem,
Güzel güzel yiyelim.
Bu yiyecekleri veren Allah'a şükredelim."

Daha sonra hepimiz "Amin" dedik. Lezzetli yemekleri afiyetle yedik.

Bugün okuldan geldiğimde bir sürprizle karşılaştım. Ne mi? Söyleyeyim. Dedemle, babaannem gelmiş. Ramazanı bizimle birlikte geçireceklermiş. Ellerini öptüm. "Hoş geldiniz." dedim.

Onlar da beni öptüler. "Hoş bulduk yavrum." dediler. Sonra da babaannem bana ördüğü eldiveni verdi:

– Önümüz kış, şimdiden hazırlık yaptım. Tak bakalım yavrum! Minik ellerine olacak mı, dedi.

Eldivenleri hemen giymeye çalıştım. Ama bir türlü parmaklarıma yerleştiremiyordum. Babaannem bana yardım etti.

Önce baş parmağımı sonra işaret parmağımı ve diğerlerini geçirdi. En sona da minik parmak kaldı. Annem:

– İşte şimdi beş kardeşler elbiselerini giydiler! Bebekken önce benim ellerimi tuttun minik ellerinle. Şimdi de öğretmeninin ve arkadaşlarının ellerini tutuyorsun, dedi.

Babaannem devam etti:

– Ellerinle yemek yiyorsun, faaliyet yapıyorsun, oyun oynuyorsun, dedi.

Ben de ellerimi açarak:

– Bir de dua ediyorum onlarla, dedim.

"Allah'ım! Bana verdiğin bu ellerle hep güzel şeyler yapmak istiyorum"

18 Ekim

Az önce dedem çarşıdan geldi. Elinde bir paket vardı.

– Al bakalım, Büşra Hanım! Şunu mutfağa götür, dedi.

– Dedeciğim! Bunun içinde ne var, dedim.

– Sadece Ramazanda yapılan bir tatlı var. Adı da Güllaç. Tadı çok güzeldir, dedi.

– Yaşasın! Çok teşekkür ederim dedeciğim, dedim. Dedem çok sevindi.

Ben de:

– Dedeciğim, Ramazan ne kadar önemli. Hep Ramazan için özel şeyler yapıyoruz, dedim.

– Evet, Büşra! Ramazan çok özel bir ay. Allah yapılan iyiliklere bu ay çok çok sevap yazıyor. Bu güzel günlerin kıymetini çok iyi bilmeliyiz, dedi.

Bunları öğrendiğime çok sevindim. Doğruca mutfağa giderek anneme sofrayı hazırlamasında yardımcı oldum. İnşallah, çok sevap işlemişimdir.

Allah'ım, Ramazanda sevapları çok çok yazdığın için Sana çok teşekkür ederim.

Bu akşam dedem, babaannem ve ben camiye gittik.

Dedem ayakkabılarını çıkarıp sağ ayağıyla içeri girdi. Biz de onun gibi yaptık. O sırada içeriden çok güzel bir su sesi geliyordu.

– Dedeciğim! Bu su sesi nereden geliyor, dedim.

– Göstereyim yavrum, dedi. Elimi tutarak beni caminin ortasına doğru götürdü.

O an bir baktım karşımda küçük bir havuz duruyor. Ortasında da şırıl şırıl akan bir su var. Dedem:

– Bak yavrum! Buna şadırvan derler. Bu şadırvanlar sadece camilerde olur, dedi. Ben de:

– Hı hı, dedim. Daha sonra babaannemle namaz kılmak için caminin üst katına çıktık. Namaz çok uzun sürdüğü için bir süre sonra sıkıldım. Babaannemden izin alarak şadırvanın yanına gittim. Teravih namazı bitinceye kadar su sesini dinledim. Ve şöyle dua ettim:

"Allah'ım! Camiyi çok seviyorum! Biz her zaman camiye gelelim, lütfen!"

20 Ekim

Bugün öğretmenimiz, bize teşekkür etmenin önemini anlattı:

– Çocuklar! Teşekkür edersek hem biz hem de teşekkür ettiğimiz kişiler mutlu olurlar, dedi. Sonra da bize:

– Kimlere teşekkür etmeliyiz? Sayalım mı, dedi. Hep birlikte "Evet!"dedik. Önce arkadaşımız Zeynep saymaya başladı:

– Annemize, babamıza ve öğretmenimize! Sonra Murat söz aldı:

– Bize iyilik yapanlara ve bir şeyler verenlere, dedi. Sonra da ben parmak kaldırdım:

– Öğretmenim, en çok Allah'a teşekkür etmeliyiz, dedim. Öğretmenimiz:

– Aferin çocuklar! Peki Allah'a nasıl teşekkür etmeliyiz, dedi. Ben yine parmak kaldırdım:

– Allah'ım! Gören gözüm için, işiten kulağım için, koklayan burnum için, annem ve babam için, kardeşim Ömer için, Sana şükürler olsun, dedim.

Öğretmenim ve arkadaşlarım da "Amin!" dedikten sonra beni alkışladılar.

21 Ekim

Bugün biz çok sevindik. Niye mi? Çünkü Ömer yürümeye başladı. Ama o bizim gibi yürümüyor. Yani hem elleriyle hem de ayakları ile yürüyor.

Aslında Ömer şu anda emekliyormuş. Bir süre sonra da bizim gibi yürüyecekmiş. Annem bütün bebeklerin böyle emeklediğini söyledi. Ne komik!

Annem, Ömer'in biraz ilerisine oyuncaklarını koydu. O da gidip aldı. Sonra da onu yanımıza çağırdık. Tıpış tıpış geldi. Ömer, emeklemeyebildiği için çok mutluydu.

O an annem, Ömer'in ve benim ellerimizden tutarak bir şiir okumaya başladı:

"Beşiğimi yapsam gemi,
Kürek yapsam ellerimi;
Bir büyüsem, bir büyüsem,
Tıpış tıpış bir yürüsem!"

Ne güzel bir şiir bu. Tıpkı bir dua gibi. Herhâlde bu duayı kardeşim Ömer de yapıyordur.

22 Ekim

Bugün annem, Çiğdem abla ve ailesini iftara davet etti. Sarmalar sardı. Mantılar açtı. Mantıları yaparken ben de anneme yardım ettim.

Akşam üstü zil çaldı. Çiğdem ve Didem ablalar ailelerinden önce geldiler. Çünkü annemin yardıma ihtiyacı olabileceğini düşünmüşler.

Birlikte odama gittik. Oyunlar oynadık. Sonra da ablalarla ben annemin yanına gittik. Masayı hazırlamaya başladık. Ben kaşıkları çatalları Didem abla da bardakları masaya koydu. O sırada Çiğdem abla bir bardak suyu "Cup!" diye içti. O an hepimiz çok şaşırdık. Ona:

– Aaa... Sen oruçlu değil miydin abla, dedim. Çiğdem abla:

– Eyvah! Unuttum. Orucum bozuldu, dedi. Annem de yanımıza gelerek:

– Çiğdemciğim! Unutarak yenilip içilirse, orucun bozulmaz. Sakın üzülme, dedi.

Allah'ım! Çiğdem ablanın da bütün oruç tutanların da oruçlarını kabul et!

23 Ekim

Ramazanda babam her akşam bize sıcak pideler getirdi. Hem de fırından ve bol susamlı. Ama bugün öyle olmayacak. Çünkü babam iftara davetli. Dedem ve babaannem de onunla birlikte gittiler. Yani akşam yemeğini annem Ömer ve ben birlikte yiyeceğiz. Bu yüzden pidemizi fırından alamayacağız. Ama evimizin hemen yanında bir bakkal var.

Koşarak susamlı pidemizi oradan aldım. Eve dönerken kurumuş bir ekmeği yolun kenarında gördüm. Çok şaşırdım! Eve döndüğümde gördüklerimi anneme anlattım. Annem:

– Evet, yavrucuğum! Ekmeklerin israf edilmesine ben de çok üzülüyorum. Çünkü bu ekmeği bulamayan insanlar var. Neyse! Biz ekmeğimizi israf etmemeye dikkat edelim, dedi.

Anneme dönerek:

– Anneciğim! Ben yemek yerken hiç ekmeğimi yarım bırakmıyorum, dedim.

Annem:

– Aferin benim cici kızıma, dedi.

Ben de:

"Allah'ım! Hiç kimse ekmeklerini çöpe atmasın." diye dua ettim.

24 Ekim

Bugün okulda öğretmenimiz:

– Çocuklar! Evi, eşyası, giyecek ve yiyecekleri olmayan bir çok insan var. Bu insanlara yardım etmek hepimizin görevi. Ayrıca, eşyamızı, oyuncaklarımızı paylaşmak bizi mutlu edecektir, dedi. Sonra da:

– Ne dersiniz sınıfta bir sadaka kutusu oluşturalım mı, dedi.

Biz hep birlikte:

– Evet, dedik. Arkadaşımız Zeynep:

– Öğretmenim sadaka ne demek, dedi. O da:

– İhtiyaç sahiplerine sevdiğimiz şeylerden Allah rızası için vermek, dedi.

Sonra da hep birlikte kartondan küçük bir ev yaptık. Çatısını makasla deldik. Onu renkli kâğıtlarla süsledik. Ardından ev şeklindeki kumbaranın içine ilk parayı öğretmenimiz attı. Biz de sırayla her gün sadaka kutusuna bozuk para attık. İhtiyacı olan kişilere yardımcı olacağımız için çok mutlu olduk.

Allah'ım! Parası olan herkes bizim gibi ihtiyacı olanlara yardım etsin.

KUL SERVİSİ

25 Ekim

Artık erken yatıp, erken kalkıyorum. Hem erken kalkınca kendimi çok güçlü hissediyorum.

Yatağımdan kalkar kalkmaz, ayılı terliklerimi giyiyorum. Doğru banyoya gidiyorum. Elimi yüzümü yıkıyorum. Kahvaltımı yapıyorum. Dişlerimi fırçalıyorum. Bugün anneme bir sürpriz yaptım. Giysilerimi kendim giyip, odamı topladım. Annem beni giyinmiş görünce çok sevindi.

– Aferin benim kuzuma! Ne kadar da güzel giyinmişsin, dedi. Güldüm:

– Anne ben senin kuzun muyum, dedim.

– Evet! Hem de okullu kuzumsun.

– Ya Ömer?

– O da benim minik kuzum, dedi.

Ben de "me me me..." dedim. Annem ve babam çok güldü. Sonra sırtıma çantamı taktım. Onlara "Allahaısmarladık." dedim. Onlar da bana:

– Güle güle canım! Allah'a emanet ol, dediler.

Allah'ım, bugün erken kalktığım için çok mutluyum!

26 Ekim

Bugün babaannem bana bir kukla yaptı. Hem de yumurtadan. Yumurtanın altını ve üstünü bir iğne ile delerek boşalttı. Onun üzerine kaş, göz, ağız ve burun çizdi.

Kuklaya çubuktan bir vücut yaptı. Üzerine de küçük bir gömlek giydirdi. Baş ve işaret parmaklarını Keloğlanın elbisesine yerleştirerek, konuşmaya başladı:

– Merhaba! Benim adım Keloğlan. Senin adın ne bakalım küçük kız, dedi. Ben kıkır kıkır gülerek:

– Büşra! Büşra, dedim.

– Anam, bana imanın şartlarını bir bir öğretti. Peki sen bunları biliyor musun, dedi.

– Şey! Keloğlan bazılarını biliyorum, dedim.

– O zaman birlikte sayalım mı? Ne dersin, dedi.

– Tamam Keloğlan, dedim. Başladım saymaya:

1.Allah'a iman, 2.Meleklere iman, 3.Kitaplara iman, dedim ve sustum. Keloğlan devam etti:

– 4.Peygamberlere iman, 5.Ahiret gününe iman, 6.Hayır ve şerrin Allah'tan olduğuna iman. Tamam mı, dedi.

– Tamam, dedim.

Sonra da Keloğlan beni alkışladı, ben de Keloğlan'ı, alkışladım.

Allah'ım! İmanın şartlarını öğrendiğim için Sana şükürler olsun!

Bugün okuldan gelince dedemle babaannemin yanlarına gittim. Dedem kitap okuyordu. Babaannem de başını yavaş yavaş sallayarak onu dinliyordu. Çok mutluydular. Herhâlde kitapta yazanlar onların çok hoşlarına gitmişti. Sessizce oturup dinledim.

Dedem altından ırmaklar akan cennet köşklerinden söz ediyordu. Allah'ımız iyilik yapan insanları bu köşklerle ödüllendirecekmiş. Dedem, okudukça ben de cenneti hayal ediyordum:

– Bu kitap ne güzel şeyler anlatıyor, dedim. Dedem:

– Evet! Bu kitap Peygamber Efendimizin hayatını ve cenneti anlatıyor. Babaannenle birlikte bu kitabı okudukça mutluluğumuz artıyor ve Peygamber Efendimize benzemek istiyoruz. Çünkü O çok iyi bir insanmış, dedi. Dedeme dönerek:

– Ben de Peygamber Efendimiz gibi olmak istiyorum, dedim. Dedem:

– İnşallah yavrucuğum inşallah. Zaten biz de hep öyle dua ediyoruz, dedi.

Allah'ım! Dualarımızı kabul et. Dedem bana her zaman böyle güzel kitaplar okusun.

28 Ekim

Bugün annem mutfakta yemek yapıyordu. Babaanneme:

– Canınız bir şey istiyor mu anneciğim, dedi. Babaannem de:

– Sağ ol evlâdım! Sen ne pişirirsen güzel oluyor. Bu yemeklerin içine sevgi mi katıyorsun, dedi.

Annem gülümseyerek:

– Sağ ol anneciğim, dedi. Yemek yapmaya başlarken besmele çekiyorum. Ve bana döndü:

– Büşracığım! Senin canın bir şey istiyor mu, dedi.

– Evet, anneciğim! Kurabiye istiyorum, dedim.

– Tamam canım, dedi. İftardan sonra hep beraber çayın yanında yeriz.

– Anneciğim! Niçin bizim ne istediğimizi soruyorsun, dedim.

– Her insan sevdiklerinin isteklerine değer vermelidir. Hem o zaman kendimi çok mutlu hissediyorum. Peygamber Efendimiz bile herkesin isteğini yerine getirmeye çalışırmış, dedi.

Çünkü o insanları hem çok sever hem de onlara değer verirmiş.

Allah'ım! Hepimiz Peygamber Efendimiz gibi davranalım!

29 Ekim

Bugün çok sevinçliyim. Çünkü bugün Cumhuriyet Bayramı. Öğretmenimiz bize:

– Cumhuriyet, yıllar önce bu tarihte ilân edilmiş. Onun için her 29 Ekim gününü millî bayram olarak kutluyoruz, dedi.

Bayramlarda çok mutlu oluyorum. Öğretmenimiz Cumhuriyet Bayramını kutlamak için bir program hazırladı. O programda ben de görev aldım.

Önce İstiklâl Marşı'mız okundu. Onu okurken bayrağımızı seyrettim. İstiklâl Marşı'mız okunduktan sonra, yavaşça "Seni çok seviyorum canım bayrağım." dedim. Öğretmenimiz bu sözümü duymuş:

– Ben de onu çok seviyorum, dedi. Daha sonra folklor gösterileri yapıldı. Şiirler okundu. Sıra bana geliyordu.Yani ben de bir şiir okuyacaktım. Kalbim "güm güm" atıyordu. Annem de beni izliyordu.

Sahneye çıkarak cumhuriyetle ilgili şiirimi okudum. Şiir bitince herkes beni alkışladı. Çok mutlu oldum.

Öğretmenim ve annem "Seninle gurur duyuyoruz."dediler.

Allah'ım, ülkemizi ve bayrağımızı çok seviyorum!

30 Ekim

Bugün kandil. Çok mutluyum. Akşam olunca minarelerin lâmbaları yandı. En güzel elbiselerimi giydim. Annem helvalar pişirdi. Babam kandil simidi getirdi. İftardan sonra dedemden başlayarak büyüklerimin ellerini öptüm. Onlar da beni öptüler. Bana dualar ettiler.

Dedem yavaş yavaş Kur'ân-ı Kerîm'i okumaya başladı. Babaannem duygulandı. Dedemin Kur'ân okuması bitince:

– Şükürler olsun, Sana! Şükürler olsun! Bizlere bu güzel günleri gösterdin Allah'ım, dedi.

Babam da anneme bakarak:

– Kur'ân-ı Kerim okunurken içime huzur doluyor, dedi. Onu hep dinlemek istiyorum. Annem de:

– Hele bu gece Kur'ân okumak, dinlemek bir başka güzel, dedi.

– Niye anneciğim, dedim.

– Çünkü Kur'ân-ı Kerîm yıllar önce bu gece gönderilmiş, dedi.

Bu harika kandil gecesinde ellerimizi açtık ve Allah'a dua ettik.

"Allah'ım! Ben bu gece herkes için dua ettim. Çünkü Senin yarattığın her şeyi çok seviyorum!"

1 Kasım

Bugün dedemler evlerine döndü. Gitmeseler olmaz mıydı sanki? Annem:

– Gene gelirler yavrum. Hem mutlu olacağın bir şey söyleyeceğim, dedi. Bugün sana ve kardeşine bayramlık alacağız.

– Yaşasın, yaşasın, dedim.

Babam, annem, Ömer ve ben birlikte çarşıya çıktık. Çok güzel elbiseler aldık. Hem kardeşime hem de bana.

Öğleden sonra da annem ve Sema teyze birlikte baklava açtılar. Bayramda misafirlere ikram edeceklermiş.

Annemler biraz da hamurun ucundan kopardılar:

– Bununla siz de dilediğiniz bayram tatlısını yapabilirsiniz, dediler.

Ceren'le ellerimizi yıkayıp yer sofrasının başına geçtik. Küçücük hamurlar açtık. Birbirimize söz verdik. Yaptığımız kurabiyeleri bayramda birbirimize ikram edeceğiz.

Allah'ım! Evimize bayramda çok misafir gelsin. Biz de yaptığımız tatlılardan onlara ikram edelim!

2 Kasım

Bugün arife. Çok heyecanlıyım. Annemin yanına giderek:

– Bayramlıklarımı giyebilir miyim anneciğim? Canım çok istiyor, dedim. Annem gülümsedi.

– Ya, demek onları giymeyi çok istiyorsun! Çocukken ben de öyle yapardım. Bir an önce bayram olsun isterdim. Sonunda da dayanamaz yeni elbiselerimi giyerdim. Anneannen de bana, "Ah benim aceleci kızım! Bakıyorum da yine bayramı erken getirdin." derdi. Anneme yaklaşarak:

– Elbiseni giyince bayramı erken mi kutluyordunuz, dedim.

Annem:

– Hayır! Bayramı yine beklemek zorunda kalıyordum, dedi.

– Ben de bugün elbiselerimi giyebilir miyim anneciğim, dedim.

– Tabi ki canım, dedi. Neden olmasın?

Bayramlığımı giydim. Eteklerimi tutarak evimizin içinde dönerek şarkılar söyledim.

Allah'ım! Bugün çabucak geçsin. Hemen bayram olsun!

3 Kasım

Bugün erkenden kalktık. Çünkü bugün Ramazan Bayramı. Babam, hazırlanıp bayram namazını kılmaya gitti. Ben de annemle birlikte kahvaltıyı hazırladım. Sonra bayramlıklarımızı giydik.

Tam o sırada zil çaldı. Babam namazdan geldi. Onu kapıda karşıladık. Sonra da ailece bayramlaştık. Önce babamın sonra da annemin elini öptüm. Onlar da beni öpüp bayram harçlığı verdiler. Ardından da kardeşim Ömer'i öptüm. Ona:

– Senin de bayramın mübarek olsun, dedim.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra dedemlere gittik. Önce dedemin elini öptüm. Dedem de bana:

– Çiçek gibi olmuşsun Büşracığım, dedi. Ardından bayram harçlığımı avucumun içine sıkıştırdı. Babaannem de bana ve Ömer'e kazak örmüş. Çok sevindim. Babaannemin, boynuna sarıldım.

Tam o sırada kapı çaldı. Babam "Hoş geldiniz!" diyerek bayramlaşmaya gelen çocukları içeri aldı. Onlara şeker, tatlı ve meyve suyu ikram ettik.

Allah'ım! Bayramları bize hediye ettiğin için Sana şükürler olsun!

4 Kasım

Bugün bayramın ikinci günü. Herkes çok mutlu. Yolda yürüyenler birbirlerine selâm veriyor. Gülümseyerek "Hayırlı bayramlar" diyor. Ben de o insanları pencereden seyretmeyi çok seviyorum.

Bu arada babam yanıma geldi. O da benimle birlikte pencereden bakmaya başladı.

O sırada annem:

– Haydi bakalım! Ziyaret edecek çok yerimiz var, dedi. Biz de hemen hazırlandık.

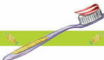
Önce Ceren'lere gittik. O bana birlikte yaptığımız kurabiyelerden ikram etti, tıpkı söz verdiğimiz gibi. Ceren'e:

– Ellerine sağlık, dedim.

Sonra diğer tanıdıklarımıza gittik. Her yerde şeker ve çikolata ikram ettiler. Bir de bayram tatlısı. Bir çanta dolusu şekerim oldu.

Bu şekerleri yemeklerden sonra yiyeceğim. Annem şeker yedikten sonra dişlerimi fırçalamam gerektiğini söylüyor. Tabi ki dişlerim çürümesin, diye.

Allah'ım, bayramda çok şeker yiyorum. İnşallah dişlerim çürümez!

5 Kasım

Bugün bayramın üçüncü günü. Bize birçok misafir geldi. Ben onlara şeker ve çikolata tuttum. Annem de yaptığımız tatlılardan ikram etti. Tabi ki sarmalardan da.

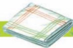
Bayramları çok seviyorum. Sevdiklerimizin bize gelmesi, bizim de sevdiklerimizi ziyaret etmemiz çok güzel!

Bu akşam üstü öğretmenimize gittik. Öğretmenim beni öptü ve bana süslü bir mendil hediye etti. Mendil üçgen katlanmıştı. Çiçek çiçek desenleri vardı. İçini açınca bir baktım; güzel bir kâğıtta süslü yazılar gördüm. Çok merak ettim. Anneme :

– Ne yazdığını bana söyler misin anneciğim, dedim. Annem de. "Tatlı öğrencime sevgilerimle!" yazdığını söyledi. Çok sevindim.

Öğretmenime biraz da utanarak teşekkür ettim. Bu kâğıdı hep saklayacağım. Öğretmenimi de tıpkı annem gibi çok seviyorum.

Allah'ım! Okulumu çok özledim. Okulum hemen açılsa da gitsem!

6 Kasım

Bugün annemle birlikte pazara çıktık. Havuç, biber ve salatalık aldık. Anneme:

– Neden bu kadar çok havuç aldık, dedim. Annem gülerek:

– Bu havuçlardan turşu yapacağız. Çünkü bu sebzeleri kışın bulamayabiliriz. Hani yazın çileklerden reçel yapmıştım, hatırladın mı?

– Evet, dedim. Annem de:

– Karıncalar, yaz boyunca yiyeceklerini depoluyor. Kışın da hepsini yiyor. Demek ki bizim de karınca gibi kış için hazırlık yapmamız gerekecek, dedi.

– Anneciğim! Ben zaten havucu çok seviyorum, dedim.

– Aferin benim kızıma, dedi. Biliyor musun, havuç oldukça faydalı bir besin. Özellikle de çocuklar bol bol havuç yemeli. Bunun üzerine ben de havuçla ilgili bir şiir söyledim:

"Havuçları yıkayıp,
Arkasından güzelce,
Kıtır kıtır yemeli;
Elhamdulillah demeli."

Allah'ım! Bizim için çok faydalı olan havuçları yarattığın için Sana şükürler olsun!

7
Kasım

Bugün öğretmenimiz:

– Çocuklar, pencereden gökyüzünü incelemenizi istiyorum. Neler görüyorsunuz? Söyleyin bakalım, dedi. Parmak kaldırarak söz istedim:

– Gökyüzü mavi. Biraz da beyaz beyaz bulutlar var, dedim.

O sırada Zeynep:

– Öğretmenim bakın bakın, diye bağırmaya başladı.

Öğretmenimiz de pencereye yanaşarak, başını gökyüzüne kaldırdı. Gülümsemeye başladı. Sonra da:

– Çocuklar, görüyor musunuz kuşları? Hep birlikte misafirliğe gidiyorlar, dedi. Ben:

– Kuşlar nereye gidiyorlar öğretmenim, dedim.

– Başka ülkelere! Yani kışı geçirmek için daha sıcak ülkelere göç ediyorlar, dedi.

– Yine gelecekler mi, dedim.

– Baharda tekrar gelecekler inşallah, dedi.

Bütün sınıf hep birlikte kuşlara el salladık.

Allah'ım! Göçmen kuşların yolculukları kolay geçsin! Onlara yardım et lütfen!

8 Kasım

Bu sabah kalktığımda canım hiç kahvaltı yapmak istemiyordu. Ama yine de sofraya oturdum. Annem :

– Niçin yemiyorsun yavrucuğum, dedi.

– Canım istemiyor anneciğim, dedim. Annem masadan kalkarak yanıma geldi. Alnımı öperek ateşime baktı.

– Evet canım! Ateşin var. Galiba biraz üşütmüşsün, dedi. Sonra elimden tutarak yatağıma götürdü.

– Bugün okula gitmesen iyi olur, dedi.

– Anneciğim! Biliyor musun, sen ellerimden tutunca kendimi daha iyi hissediyorum. Sanki hemen iyileşiyorum, dedim. Annem:

– Annelerin sevgileri çocuklarına kuvvet verir. Çünkü Allah anneleri böyle yaratmış, dedi. Ayrıca senin çabucak iyileşmen için dua edeceğim. Biliyorsun hastalara şifayı veren Allah'tır. Ama önce ilâcını içmelisin, dedi.

– Ben de dua edeceğim anneciğim, dedim.

Çünkü bir an önce iyileşip okuluma gitmek istiyorum.

Allah'ım! Hastalığımı iyileştir. Bana şifa ver!

9 Kasım

Bugün kendimi daha iyi hissediyorum. Ateşim biraz düştü. Ama hâlâ yatağımda yatıyorum Yavaş yavaş canım bir şeyler yemek istiyor. Annem bugün:

– Bugün canın ne istiyorsa onu pişireyim yavrum, dedi.

Biraz düşündüm:

– Hııı... Tarhana çorbası, dedim. Hem de babaannemin yaptığından...

Annem çorbamı hemen pişirdi. Sıcak sıcak getirdi. İçine de kızarmış ekmek doğramış. Bunu yersen çok sevinirim, dedi. Ona:

– Hımm! Yerim tabi anneciğim, dedim. Çorba çok hoşuma gitti. Sonra da anneme:

– Canımızın istemesi ne kadar da güzel bir şeymiş. Dünden beri midem çok bulanıyordu, dedim. Annem de:

– Evet canım! Demek ki artık iyileşiyorsun, dedi.

Allah'ım! İyi ki de iyileşiyorum. Çünkü iştahlı iştahlı yemek yemeyi çok özlemişim.

10 Kasım

Bugün de okula gidemedim. Ama biraz daha iyiyim. Artık ateşim tamamen düştü. Öksürmüyorum da! Hem ilâçlarımı da içiyorum.

Bugün öğle yemeğinden sonra tam şurubumu içerken zil çaldı.

Annem:

– Hayırdır inşallah, dedi. Kapıyı açmaya gitti. Bir süre sonra içeriden sesler duymaya başladım.

Aaa! Karşımda öğretmenim ve arkadaşlarım! Çok şaşırdım. Hem de çok sevindim:

– Hoş geldiniz, dedim. Onlar da bana:

– Geçmiş olsun, dediler. Bir de çiçek getirmişler. Mis gibi kokuyor. Öğretmenime ve arkadaşlarıma teşekkür ettim.

– İyi ki de geldiniz! Çok mutlu oldum, dedim. Öğretmenimiz:

– Arkadaşların ve ben seni çok seviyoruz. Hem hasta olan insanları ziyaret etmek sevaptır, dedi.

Allah'ım! Bugün çok mutlu oldum. Ben de hastalanan arkadaşlarımı ziyaret edeceğim.

11 Kasım

Sabah erkenden kalktım. Elimi yüzümü yıkadım. Sonra da "Hapşu" diye hapşırdım. Hemen arkasından "Elhamdulillah!" dedim. Çünkü dedem de hapşurduktan sonra böyle söylemişti. Hemen Peygamber Efendimiz de böyle yaparmış. O sırada annem:

– Büşracığım, birisi hapşururken "Yerhamükallah" demelisin, dedi.

– Tamam anneciğim, dedim. Sonra da :

– Çok üşüyorum, dedim. Annem:

– Kaloriferleri az önce yaktım yavrum, dedi.

– Anneciğim! Biz üşüyünce kaloriferleri yakarak ısınıyoruz. Peki kedim Paticik dışarıda üşümüyor mu, dedim.

– Kedilerin ve bazı hayvanların tüyleri onların mantosu gibidir yavrum. Bu yüzden onlar bizim gibi üşümez. Ama bir konuda sana söz vermiştim, dedi. Yani Paticik'i kışın evimize alabiliriz.

– Canım anneciğim. Çok iyi kalplisin, dedim. Annem de:

– Hadi bakalım Büşra Hanım! Doğru yatağa, dedi.

Allah'ım! Kedim Paticik'i mantolu yarattığın için Sana şükürler olsun.

12 Kasım

Bu sabah "Miyav miyav" sesleriyle uyandım. Gözlerimi açtığımda bir de ne göreyim? Paticik yatağımın ucunda durmuyor mu?

– Paticik! Hoş geldin, dedim. Evimizde olmana çok sevindim!

Paticik, tekrar "Miyav miyav..." dedi.

Herhâlde o da çok mutluyum, demek istedi.

Bugün Paticik'i bir güzel banyo yaptırdık. Sepetini hazırlayıp onu kaloriferin yanına yerleştirdik.

Ömer de Paticik'i çok seviyor. Onu görünce hep yakalamaya çalışıyor. İkisi de arka arkaya emekliyor. Babam bu şekilde onların fotoğraflarını çekti. Ben de:

– Babacığım! Benim fotoğrafımı çekmeyecek misin, dedim.

– Çekmez olur muyum yavrucuğum, dedi babam. Sonra da bir yanıma Ömer'i diğer yanıma da Paticik'i oturttu. "Gülümseyin!" diyerek fotoğrafımızı çekti.

Büyüyünce Ömer'e bu fotoğrafları göstereceğim.

Allah'ım! Biz ailece çok mutluyuz. Bütün insanlar da mutlu olsun!

13 Kasım

Bu akşam hepimiz çay içiyorduk. Babam da çayın yanına bisküvi almıştı.

Tam bisküvilerimi çayıma batırırken, bir anda her yer karanlık oldu. Yani elektrikler kesildi. Ne annemi ne babamı ne de çayımı görebiliyordum. Ellerimle annemi bulmaya çalışarak:

– Anneciğim seni göremiyorum, dedim. O an çok korktum! Annem de:

– Tamam canım korkma! Biz buradayız, dedi.Yanıma yaklaşarak elimi tuttu. Ömer de karanlıkta ağlamaya başladı. Babam hemen onu kucağına aldı. Annem mutfaktan mum getirdi. Onunla azıcık da olsa etraf aydınlanmıştı. Babam, anneme:

– İyi ki mumu yaktın. Çocuklar karanlıkta çok korktular, dedi. Sonra da:

– Büşracığım. Allah'a görebildiğimiz için çok şükretmeliyiz. Gözleri görmeyen insanlar hep karanlık içinde yaşıyorlar. Tıpkı biraz önceki gibi, dedi. Ben bunları hiç düşünmemiştim. İşte tam o sırada elektrikler geldi. Ben de:

"Allah'ım! Gözlerimle her şeyi görebildiğim için Sana şükürler olsun. Geceleri elektrikle evimizi aydınlattığın için de Sana şükürler olsun." dedim.

14 Kasım

Bugün yine servisimize binip bir kitap fuarına gittik.

Servisten inince hiç sıramızı bozmadan içeri girdik. Her yer kitaplarla doluydu. Bir köşesinde de çocuk kitapları vardı. Oradaki kitaplar rengârenkti. Öğretmenimiz :

– Çocuklar size bir sürprizim var. Masada oturan teyzeyi görüyor musunuz, dedi. Biz hep birlikte:

– Evet, dedik.

Öğretmenimiz:

– İşte bu gördüğünüz rengârenk masal ve hikâye kitaplarını o teyze sizler için yazdı. Onunla tanışmak ister misiniz, dedi.

Çok sevindik. Hepimiz yazar teyzenin kitaplarından birer tane aldık. Sonra da onun yanına gittik. İsimlerimizi söyleyerek, kitaplarımızı imzalattık. Yazar teyze de bizleri tek tek sevdi ve öptü.

Ben de büyüyünce kitap yazacağım. Sonra bu yazar teyze gibi kitaplarımı imzalatacağım. Ne güzel!

Allah'ım! Bizler için kitap yazan yazar teyzeler ve amcalara teşekkür ediyorum.

15 Kasım

Öğretmenimiz dün aldığımız kitaplardan birini okudu. Bu bir masal kitabıydı. İçinde rengârenk resimler vardı. Masal:

"Bir varmış bir yokmuş, Allah'ın kulu pek çokmuş. Ülkelerin birinde hem huyu hem kendi pek güzel bir prenses varmış..." diye başlıyordu.

Tam o sırada arkadaşımız Murat:

– Öğretmenim ben bu masalı biliyorum, dedi.

Öğretmenimiz masal okumaya ara vererek:

– Bakın çocuklar! Birisi konuşurken veya kitap okurken sözünü kesmek doğru değil. Konuşanın bitmesini beklemek gerekir, dedi.

Öğretmenimizin konuşması bitince arkadaşımız Murat parmak kaldırarak söz istedi:

– Öğretmenim özür dilerim. Bundan sonra sözünüzü kesmemeye dikkat edeceğim, dedi. Öğretmenimiz de:

– Tamam canım, dedi.

Allah'ım! Öğretmenimiz ve arkadaşlarımız konuşurken dinlemeye çok dikkat edeceğim. Söz veriyorum!

16 Kasım

Bugün kendi kendime "Tertemiz olmalıyım. Güneş gibi pırıl pırıl parlamalıyım." dedim. Tam elimi yüzümü yıkamaya giderken annem söylediklerimi duymuş:

– Canım yavrum! Güneş doğunca gün aydınlanıyor. Yüzünü yıkayınca da yüzün aydınlanıyor, dedi.

– Sahi mi, dedim.

– Sahi, dedi. Temiz olanı hem Allah hem de insanlar sever.

– O zaman bugün bıcı bıcı yapayım mı anneciğim?

– Yani banyo mu yapmak istiyorsun, dedi.

– Hı hıı...

– O zaman haydi bakalım banyoya, dedi annem.

Haftada en az bir kez banyo yapmalıymışız. O zaman tertemiz olurmuşuz. Bunları bize öğretmenimiz de anlattı. Annem hemen küveti su ile doldurdu. Çiçek kokulu sabunla da vücudumu yıkadı. "Ohh! Mis gibi oldum." Banyo yapınca kendimi çok iyi hissediyorum.

Allah'ım! Banyo yapmayı, temiz çocuk olmayı çok seviyorum.

17 Kasım

Bugün okulda çok güzel bir faaliyet yaptık. Ne mi? Söyleyeyim.

Ceviz kabuğundan bir kaplumbağa. Ona bir de isim koydum. "Tintin Kaplumbağa"

Öğretmenimiz bize bugün kaplumbağaları anlattı. Onların sırtındaki evleri çok önemliymiş. Kaplumbağaları tehlikelerden korurmuş. Bir de yağmur yağınca onlar yine evlerine girerlermiş. Ne komik! Evlerini sırtlarında taşıyorlar. İyi ki biz evimizi sırtımızda taşımıyoruz.

Sonunda zil çaldı. Servislerimize bindik. Faaliyet dosyamı yanıma koydum. Sonra da serviste arkadaşlarımla parmak oyunu oynadım.

Sonunda evime gelmiştim. Annem, beni kapıda karşıladı.

– Tintin'i yani yaptığım kaplumbağayı anneme gösterecektim.

Bir de elime baktım ki faaliyet dosyam yok.

– Aaa. Tintin'i serviste unutmuşum, dedim. Ağlamaya başladım. Annem:

– Üzülme canım! Olur böyle şeyler. İnşallah Tintin'le yarın tanışırım, dedi.

– Ama anne! Ya kaplumbağam kaybolursa, dedim.

– Merak etme canım! Servis şoförünü şimdi ararım, dedi. Annem dediği gibi servis şoförünü aradı. Şoför amca yarın sabah faaliyet dosyamı bana verecekmiş.

Bunu duyunca biraz rahatladım.

Allah'ım! Şoför amca kaplumbağama iyi baksın lütfen!

18 Kasım

Bu akşam eve geldiğimde. "Güm"diye bir ses duydum.

Çok korktum! Koşarak Anneme sarıldım. Annem:

– Korkma canım! Duyduğumuz ses gök gürültüsü, dedi. Bize sadece yağmurun yağacağını haber veriyor. Hem sonra her şey Allah'ın izniyle hareket ediyor, dedi.

– Bulutlar da mı, dedim.

– Evet! Her şey canım, dedi.

– O zaman ben de artık gök gürültüsünden korkmayacağım, dedim.

Sonra gök gürültüsünün verdiği haber gerçekleşti. Yani şakır şakır yağmur yağmaya başladı. Pencereden sokakları seyrediyordum. Yağmur o kadar çok yağdı ki sokaklarda minik dereler oluştu.

– Anneciğim! Bu minik derelerden kuşlar su mu içecekler? Onun için mi yağmur yağıyor, dedim.

Annem güldü:

– Evet, canım! Bu minik derelerden hem kuşlar su içecek hem de bu yağmur sularıyla bitkiler beslenecek, dedi.

Allah'ım! Minik kuşları düşünüp onlara sular gönderdiğin için Sana şükürler olsun!

19 Kasım

Bugün babam büyük bir kutu ile eve geldi. İçinde mor renkli balıklar ve büyük bir akvaryum vardı. Bana:

– Hatırlıyor musun, Büşracığım, evdeki balıklarına arkadaşlar alacağım diye sana daha önce söz vermiştim.

– Evet babacığım, dedim. Babama hemen sarıldım.

Daha sonra babamla birlikte büyük akvaryuma küçük küçük renkli taşlardan ve deniz kabuklarından süsler koyduk. Ardından akvaryumun içini su ile doldurduk. Su ısıtıcısı bile taktık. Akvaryumdaki su hep ılık olsun diye.

Sıra geldi balıkları yerleştirmeye. Önce cam kavanozdaki balıklar sonra da mor balıklar yeni evlerine yerleştiler. Bütün balıklar heyecanla yüzmeye başladılar.

Tam akvaryuma balıkları bırakmıştık ki yanımıza Paticik geldi. Akvaryumun camına patilerini uzatarak balıkları yakalamaya çalıştı. Ona:

– Sakın bu güzel balıklara dokunma, dedim. O da bana:

– Miyav... dedi. Ne demek istedi acaba? Herhâlde benim sadece kendisini sevmemi istiyor.

– Bak, Paticik! Ben seni zaten çok seviyorum. Ama balıklarımı da seviyorum, dedim. Ona sarıldım.

Allah'ım! Balıklarım, yeni evlerinde çok mutlu olsunlar.

20 Kasım

Bugün babam pazara gitti. Çeşit çeşit sebzeler ve meyveler almış. Paketleri sırayla açtık. Ama onlardan birini babam arkasına saklayarak bir bilmece sordu:

– Çarşıdan aldım bir tane. Eve geldim bin tane, dedi.

– Düşündüm, ama bir türlü bulamadım.

Annem kulağıma fısıldadı. Ben de kıkırdayarak "Nar" dedim. Babam:

– Yardımla da olsa bildiniz Büşra Hanım, dedi.

Babam narı ikiye böldü. Ben de:

– İçinde ne kadar çok nar var. Hepsi de küçük ve çekirdekli, dedim.

Annem, bana narlardan şerbet yaptı. Tabi ki kardeşim Ömer'e de! Ben bardağımla, Ömer de biberonuyla nar şerbetini içti. Babam:

– Allah, her yiyeceği bizim rahatlıkla yararlanabileceğimiz şekilde yaratmış, değil mi, dedi. Yoksa narı çekirdekleri ile Ömer nasıl yiyebilirdi. Allah korusun boğazına kaçardı. Ben de:

– Aaa, babaannemle dedem de öyle yapıyor. Çünkü onların dişleri takma, dedim.

Allah'ım! Bizleri sevdiğini biliyorum. Ben de Seni çok seviyorum.

21 Kasım

Bugün biz okuldayken penceremizi bir şeyler tıklatmaya başladı.

Murat:

– Öğretmenim biri bizim penceremize taş mı atıyor, dedi. Öğretmenimiz pencereye yaklaştı. Gülümsemeye başladı:

– Haydi çocuklar, siz de yanıma gelin! Birlikte bakalım, dedi.

Penceremizden hâlâ tıkırtılar geliyordu. Çok merak etmiştik Kim vardı acaba? Hemen öğretmenimizin yanına gittik. Bir baktık. Havadan sanki camdan bilyeler yağıyor!

Öğretmenimiz:

– Çocuklar! İsterseniz bunların ne olduğunu ben size söyleyeyim. Gökten yağan bu yuvarlak parçalara "dolu" denir. Yani yağmur gibi, kar gibi dolu da yağabilir, dedi. Ben de:

– Daha önce hiç dolu görmemiştim, dedim. Öğretmenimiz:

– Çocuklar dolu her zaman yağmaz. Yağdığı zaman da dışarıya çıkmamalıyız. Sert olduğu için vücudumuza zarar verebilir, dedi.

Allah'ım! Dolu yağdığı zaman Sen bizleri koru.

22 Kasım

Bugün okuldan gelince kapımızın önünde birçok ayakkabı gördüm. "Herhâlde anneannemler geldi" diye düşündüm. Sevinçle zilimizi çaldım. Kapıyı açan halamdı.

– Hoş geldin yavrum, dedi.

– Hoş bulduk, halacığım, dedim.

Halamın geldiğine hâlâ inanamıyordum:

– Asuman halacığım seni çok özledim, dedim. Boynuna sarılıp onu defalarca öptüm.

– Seni ben de çok özlemiştim diyerek, o da beni öptü.

Hem de bana "Kocaman bir abla olmuşsun." dedi.

Halam eniştemle birlikte yurt dışında oturuyor. Yani Türkiye'de değiller. Bu yüzden onları sık sık göremiyorum. Ama telefonla bizi arıyorlar. Bazen de mektup gönderiyorlar.

Halam yine hepimize birçok hediye getirmiş. Hele Ömer, pilli oyuncak trenini çok sevdi. Onun hareket edişini heyecanla izliyor. Ben de halam için bir faaliyet yapıp ona hediye edeceğim.

Allah'ım! Halamı çok seviyorum.

23 Kasım

Bugün okulda halam için bir resim yaptım. O da çok sevindi:

– Çok teşekkür ederim. Bu resme her baktığım da seni hatırlayacağım, dedi.

Sonra da halamla birlikte parmak oyunu oynadık. Ben Ayşe, halam da Ali oldu. Sonra da baş parmaklarımızı oynatmaya başladık:

"Bir gün Ali evden çıkmış;
Sola bakmış kimse yok,
Sağa bakmış kimse yok.
Beklemiş, beklemiş...
Ayşe evden çıkmış;
Sağa bakmış kimse yok,
Sola bakmış Ali'yi görmüş.
Ona merhaba, demiş."

Oyun bitince çok güldük. Halamla babam küçükken bu parmak oyununu oynarmış. Ben de Ömer'le oynayacağım!

Halamlar, bugün köye gidecekler. Babaannemle dedemi çok özlemişler.

Allah'ım! Halamlara hayırlı yolculuklar ver.

24 Kasım

Bugün öğretmenler günü. Çok sevinçliyim. Çünkü dün annemle aldığımız çiçekleri öğretmenime hediye edeceğim.

Anneme:

– Öğretmenim için bir de şiir söylemek istiyorum, dedim.

Annem de:

– Tamam Büşracığım! Sen söylersin. Ben de onu güzel bir karta yazarım, dedi.

Sonra da ben söyledim. Annem yazdı:

"Öğretmenim sana ben,
Dünyanın bütün
Çiçeklerini vereyim.
Başımızı okşayan,
Güzel ellerini,
Uzat da her gün,
Sevgiyle öpeyim."

Sonra da çiçeği ve kartı alarak servise bindim.

Allah'ım! Canım öğretmenime sağlık ve mutluluk ver!

25 Kasım

Bugün öğretmenimiz bize bayrak şiiri öğretti. Ben de hemen ezberledim. Siz de onun ilk kıtasını duymak ister misiniz? O zaman dinleyin!

"Bayrağımın rengi kırmızı ve beyaz;
Üzerinde ay ve yıldızı var.
Ne güzel de gözüküyor
Her yerde dalgalanıyor."

Öğretmenimiz her ülkenin bayrağının farklı olduğunu söyledi. Sonra da:

– Peki çocuklar! Bizim bayrağımızın üzerinde neler var? Tekrar edelim, dedi.

Zeynep parmağını kaldırarak:

– Bir ay bir de yıldız var, dedi. Hepimiz onu alkışladık.

Daha sonra öğretmenimiz bizleri masaya oturttu. Bayraklarımızı kırmızı pastel boya ile boyadık. Ay ve yıldızı beyaz bıraktık. Kenarlarını da kestik. Son olarak bayraklarımızı tahta çubuklara yapıştırdık. Çok güzel oldu. Hep birlikte bayraklarımızı sallayarak öğrendiğimiz şiiri tekrar ettik.

Allah'ım bayrağımız hep dalgalansın. Çünkü bayrağımızı çok seviyorum!

Bugün annem bana nefis bir ayran yapmış. Onu saplı bardağıma doldurmuş.

Sağ elimle bardağımı tuttum. Annem:

– Başparmağımız olmasaydı bardağı tutamazdık değil mi, dedi.

Ben de başparmağıma baktım. Sonra da parmağımı bardaktan çektim. Bardak, birden yere düştü. Her yer ayran oldu. Neyse ki bardak kırılmadı. İkimiz de o an çok şaşırdık. Annem hemen halının üzerindeki ayranları sildi. Bana dönerek:

– Bunu denemeseydin daha iyi olacaktı. Neyse! Ne demek istediğimi anlamış oldun, dedi.

Ben de:

– Evet, haklısın anneciğim, özür dilerim, dedim. Kendi kendime düşünmeye başladım. "Baş parmağım olmasaydı; oyuncaklarımı, eşyalarımı tutamazdım." dedim. Daha sonra da annemin yeniden hazırladığı ayranı içmeye başladım.

Ayranımın üstünde bir sürü köpük vardı. Ayranı "Hüpp..." diye içtim.

Allah'ım, başparmağımız olduğu için Sana şükürler olsun. Yoksa biz ne yapardık!

27 Kasım

Bugün Cerenlere gittim. Ceren, beni görünce çok sevindi.

Önce biraz evcilik oynadık. Sonra okulculuk oynamaya karar verdik. Ama ikimiz de öğretmen olmak istiyorduk.

– Ben öğrenci olmam, dedim. Öğretmen olmak istiyorum!

Ceren de:

– Hayır ben öğretmen olmak istiyorum, dedi.

Sonra birbirimize küstük. Arkamızı döndük ve konuşmamaya başladık.

O sırada Ceren'in annesi içeri girdi.

– Aaa! Hayırdır inşallah! Ne bu hâliniz, dedi. Sema teyzeye:

– Biz küstük, dedim. Sema teyze ikimizi de yanına alarak:

– Bakın çocuklar küsmek hiç güzel bir davranış değil. Sorunlarımızı konuşarak çözmeliyiz. Hem sonra biliyor musunuz, Peygamber Efendimiz kimsenin dargın durmasını istemezmiş, dedi. Biz de Ceren'le birbirimize bakıp güldük. Sonra da sarıldık. Aslında biz birbirimizi çok seviyoruz!

Allah'ım! Bir daha Ceren'le küsmeyelim. Bize yardım et, ne olur?

28 Kasım

Bugün okulda bir sonbahar resmi yaptım. Önce bir ağaç, sonra da uçuşan yapraklar çizdim. Sıra resmimi boyamaya gelmişti. Bu resim için en çok da sarı renkli kalem gerekiyordu. Ama onu bir türlü bulamadım. Kalem kutuma baktım yok. Çantama baktım orada da değil. Kendi kendime "Nereye gitti bu kalem?" dedim. Öğretmenim söylediğimi duymuş. Masanın üzerindeki sarı kalemi bana göstererek:

– Büşracığım kalemin bu muydu, dedi.

Öğretmenimizin gösterdiği kaleme baktım. Sonra da:

– Hayır öğretmenim, bu benim kalemim değil. Çünkü benim sarı kalemim daha küçüktü, dedim. Öğretmenimiz:

– Büşracığım! Doğruyu söylemen çok güzel bir davranış, dedi. Çok sevindim. Sonra da öğretmenim, kalemimi bulmamda bana yardımcı oldu.

Ben de:

– Teşekkür ederim öğretmenim, dedim.

Sarı kalemimle sonbahar resmimi boyadım. Resmim çok güzel oldu. Onu evime götürüp odama asacağım.

Allah'ım, her zaman hep doğruyu söyleyeceğim. Söz veriyorum!

29 Kasım

Okuluma giderken, teyzemin ördüğü atkımı ve başlığımı taktım. Anne ve babama "Allahaısmarladık." diyerek yola çıktım. Servisimi beklemeye başladım. "Vuvvv, vuvv..." diye kuvvetli bir rüzgâr esiyordu. O sırada yanıma servis arkadaşım geldi. Onunla konuşurken birden başlığım kafamdan uçtu.

"Aa başlığım gidiyor!" diye bağırmaya başladım. Arkadaşım da:

– Boş ver uçarsa uçsun. Hem sana yenisini alırlar, dedi.

– Hayır olmaz, dedim. Benim başlığım eski değil ki. Annem, malımızın kıymetini bilmeliyiz. Yoksa Allah bir daha vermez, diyor. Çünkü Allah israf edenleri sevmezmiş, dedim. Sonra da başlığımın peşinden koşarak yakalamaya çalıştım. Neyse ki bir ağaç dalına takıldı. Onu "Pat" diye yakalayıverdim.

Çok sevindim. başlığıma sarılarak, "Sakın bir daha öyle havalara uçup gezmeye gitme! Tamam mı?" dedim.

Allah'ım! Başlığımı çok seviyorum. Ne olur çabuk eskimesin

KUPi

30 Kasım

Her akşam yatmadan önce annem bana kitap okuyor.

Bazen bir kucak dolusu kitapla yanıma gelip:

– Hangisini okumamı istiyorsun Büşracığım, diyor.

Ben de her akşam farklı bir kitap seçiyorum. Bazen de çok sevdiğim kitapları tekrar tekrar okutuyorum. Kitaplarımı seviyorum ve onları temiz kullanıyorum. Bu akşam annem:

– Büşracığım! Kitaplarından bir kısmını kitabını olmayan çocuklara verelim mi, dedi.

– Ama ben onları çok seviyorum, dedim.

– Sevdiğini biliyorum yavrum! Fakat hiç kitabı olmayan çocuklar var. Hem sonra başka çocukların da faydalanmasını istemez misin, dedi.

Biraz düşündükten sonra:

– İsterim, dedim. Hemen vereceğim kitapları seçtim.

Annemle birlikte yarın onları başka bir okula götürecekmişiz.

Allah'ım! Bütün çocukların benim gibi rengârenk kitapları olsun!

ANNE-BABA VE EĞİTİMCİLERE ÖNERİLER

Çocuğunuzda Allah inancı; soru sorma çağının başlamasıyla birlikte yavaş yavaş ortaya çıkacak, yaratıcı gücü arama ve tanıma adına "Allah kimdir, nedir, nasıldır, nerededir, ne kadar büyüktür?" sorularıyla anne babalar sık sık karşılaşacaklardır.

5-6 yaşındaki çocuğa göre Allah; annesinin, babasının, kendisinin, kardeşinin yaratıcısı ve yaşamaları için gerekli her şeyi kendilerine veren, sürekli bizimle her yerde olan yüce bir varlıktır. Yine bu dönemde dua, onlar için isteklerinin ve dileklerinin yerine getirildiği bir vasıtadır. Çocuklarımız; dua ile Allah'a yönelir, bağlanır, rahatlar ve huzur bulurlar.

Onların Allah hakkındaki düşüncelerinin olumlu yönde gelişmesinde ailenin çok büyük etkisi olduğu tartışılmaz bir gerçektir.

Dört Mevsim Dua Serisi ile çocuğunuz Allah'ın varlığını daha yakından hissedecek, sevecek ve yaratıcısı, onun hayatının ayrılmaz bir parçası olacaktır.

Kitabımızdan en yüksek verimi alabilmek için lütfen şu hususlara dikkat edelim:

- Her gün yalnız bir dua okuyun. (Günün herhangi bir saatinde olabilir.)
- Dualar üzerinde çocuğunuzla birlikte değerlendirme yapın. ('Sen Büşra'nın yerinde olsan ne yapardın, senin duan nasıl olurdu?' gibi.)
- Siz de çocuğunuzla birlikte yaşadığı o güne dair günlük tutabilir ve sonunda dua edebilirsiniz.
- Çocuğunuza her güne ait bir dua ile ilgili resim çizdirebilirsiniz.

Sen Büşra'nın yerinde olsaydın nasıl bir dua ederdin?

....
....
....
....
....
....
....
....
....
....
....
....
....
....
....

En sevdiğin duayla ilgili bir resim çizer misin?

